

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Κ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 28 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1942

ΑΡΙΘ. 3-4

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ

ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1044/1942

Ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 34 τῆς 23 Φεβρουαρίου 1942 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, Τεύχος Α).

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων τοῦ Νόμου 2170)1940 «περὶ Καταστατικοῦ Νόμου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 Ν. Διατάγματος «περὶ ἀρμυδιοτήτων τῆς Κυβερνήσεως, τῶν Ὑπουργῶν καὶ ἄλλων διατάξεων», ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1.

Ἐκ τοῦ ἐδαφίου 2 τοῦ ἄρθρου 18 τοῦ Νόμου 2170)1940 διαγράφονται τὰ μετὰ τὰς λέξεις «περὶ τινος τῶν λοιπῶν» προστίθεται δὲ ὡς δευτέρα παράγραφος τὸ ἐδάφιον 1 τοῦ ἄρθρου 63 τοῦ ἰδίου Νόμου, διαγραφομένου ἀπ' αὐτοῦ ἐν ἀρχῇ μὲν τῶν λέξεων «ἐντὸς διμήνου» ἐν τέλει δὲ τὰ μετὰ τὴν λέξιν «Μητροπολιτου».

Ἄρθρον 2.

Τὰ ἐδάφια 5 τοῦ ἄρθρου 20 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 35 τοῦ Νόμου 2170)1940 καταργοῦνται.

Ἄρθρον 3.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 34 τοῦ Νόμου 2170)1940 προστίθεται νέον ἐδάφιον ἔχον οὕτω: «ἡ δαπάνη τῆς κηδείας τῶν Ἀρχιερέων, ὀριζομένη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καταβάλλεται, ἀν μὴ τις ἄλλη Ἀρχὴ ἀναλάβῃ τὰύτην, ὑπὸ τοῦ Ο.Δ.Ε.Π., ὅστις, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ, κρατεῖ ἡμῖν τοὺς ἑκατὸν ἑκ τῶν μηνιαίων ἀποδοχῶν τῶν ὑπ' αὐτοῦ μισθοδοτούμενων Ἀρχιερέων.

Αἱ διελιθθῆναι καὶ τὰ Ἱερὰ Ἄμφια τῶν μὲν ἐν ἐνεργείᾳ ἀποδιούτων Ἀρχιερέων περιέρχονται εἰς τὰ νομικὰ πρόσωπα τῶν οικείων Μητροπόλεων, τῶν δὲ ἐκτὸς ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον.

Ἡ ἰσχὺς τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου τούτου ἀνατρέχει εἰς τὸν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς τρεχούσης Συνδικτικῆς Περιόδου χρόνον.

Ἄρθρον 4.

Εἰς τὸ ἄρθρον 47 τοῦ Νόμου 2170)1940 προστίθεται 3 ἐδάφιον ἔχον οὕτω: «καὶ εἰσπράξεις ἐξ εἰσφορῶν τοῦ ὡς ἄνω ἐδαφίου 1 δὲν δύνανται νὰ διατεθῶσιν δι' οὐδεμίαν ἄλλην ἀνάγκην τῶν Μητροπολιτικῶν Γραφείων πρὸ τῆς καταβολῆς τῆς μισθοδοσίας αὐτῶν».

Ἄρθρον 5.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 53 προστίθεται νέον ἐδάφιον ἔχον οὕτω:

«Ἀρχιερεῖς νομίμως κληθέντες μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος ὡς Συνδικτικοὶ Σύνοδραι καὶ ἀποκλεισθέντες τῆς ἀσκήσεως τῶν καθηκόντων αὐτῶν ἀνευ ὀφειστικότητος τῶν ἰδίων, δικαιοῦνται ὁδοιπορικῶν

ἐξόδων καταβαλλομένων ἐκ τοῦ Ο.Δ.Ε.Π.».

Ἄρθρον 6.

Εἰς τὸ ἄρθρον 4 παράγρ. δ' τοῦ Νόμου 585)1941 προστίθεται νέον ἐδάφιον ἔχον οὕτω: «Εἰς τοὺς καταλόγους τούτους δύνανται, ἐπὶ τῇ προτάσει ἐνός τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολιτῶν, καὶ τῇ ἐγκρίσει τοῦ Ὑπουργοῦ Ἱεροσχευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, νὰ προστίθενται ἐκάστοτε δι' ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νέοι ἐκλόγιμοι, ἔχοντες τὰ κατὰ τὸν Νόμον 2170)1940 προσόντα».

Ἄρθρον 7.

Τὸ ἐπίδομα ἀκριβείας παρέχεται ἀνευ ἐξαιρέσεως πρὸς πάντας τοὺς παρὰ τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. ἐπωσθήποτε λαμβάνοντες περίθαλψιν Ἀρχιερεῖς.

Ἄρθρον 8.

Ἀνασυνιστάται ἡ Ἱερὰ Μητροπολις Κυθήρων, πελαγοδάνουσα τὴν ὁμώνυμον Ἐπαρχίαν μὲ ἔδραν τὴν πρωτεύουσαν αὐτῆς.

Ἄρθρον 9.

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Ν. Διατάγματος 586)1941 ὀριζομένη ἐπιχορήγησις τοῦ Δελτίου «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» προσαυξάνεται διὰ τὸ ἔτος 1942 κατὰ 50%ο.

Ἄρθρον 10.

Αἱ ἐκάστοτε περὶ χρονικῶν ὀρίων καταβολῆς τῶν μισθῶν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων διατάξεις ἔχουσαι ἐφαρμογὴν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς Συνδικτικῆς Περιόδου καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἐκ τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. μισθοδοτούμενους Ἀρχιερεῖς καὶ τὸν παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ἐπίτροπον τῆς Ἐπικρατείας. Ἡ διάταξις αὕτη δὲν ἐφαρμόζεται προκειμένου περὶ τοῦ Συνδικτικοῦ ἐπιδόματος περὶ οὗ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 11.

Καταργεῖται τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 928)1940 Νομοθετικοῦ Διατάγματος «Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ Ταμείου Ἀποδοχῶν καὶ Ἀσφαλίσεως τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἑλλάδος (Τ.Α.Κ.Ε.) ἰσχυρῶν διατάξεων.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Νόμου ἀρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11 Φεβρουαρίου 1942.

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Γ. ΤΣΟΛΑΚΟΓΛΟΥ

Τὰ Μέλη

Α. ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ, Κ. ΛΟΓΟΘΕΤΟΠΟΥΛΟΣ, Σ. ΓΚΟΤΖΑΜΑΝΗΣ, ΠΑ. ΚΑΤΖΗΜΙΚΑΛΗΣ, Σ. ΜΟΥΤΟΥΣΗΣ, Ι. Σ. ΚΑΡΑΜΑΝΟΣ, Ν. ΜΑΡΚΟΥ, Γ. ΜΠΑΚΟΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 Φεβρουαρίου 1942

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργός

ΑΝΤ. ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ

ΥΠ' ΑΡΙΘ. 928/1942

(Ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὑπ' ἀρ. 7 τῆς 14 Ἰανουαρίου 1942 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, Τεύχος Πρώτον.)

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ Ταμείου Ἀποδοχῶν καὶ Ἀσφαλίσεως τοῦ Ὁρθόδοξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου τῆς Ἑλλάδος (Ρ.Α.Κ.Ε.) ἰσχυροσῶν διατάξεων.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ὑπ' ἀριθ' 1 Ν. Διατάγματος τῆς 30 Ἀπριλίου 2 Μαΐου 1941 «περὶ τῶν ἀρμοδιότητων τῆς Κυβερνήσεως, τῶν Ὑπουργῶν καὶ ἄλλων διατάξεων», ἀπεφασίσαμεν καὶ διατάσσομεν

Ἄρθρον 1. (1)

Ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. καθίσταται πενταμελής Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελούμενη ἐκ τοῦ Μητροπολίτου Ἀντιπροέδρου τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου, τοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ἐπικρατείας παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Ὁρησκευμάτων, τοῦ εἰσικοῦ περὶ τὰ ασφαλιστικὰ καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ὡς εἰσηγητοῦ. Εἰς τοὺς μετέχοντας τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς παρέχεται ἀποζημίωσις κατὰ συνεδριανίστην πρὸς τὴν τοιαύτην τῶν μελῶν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου Τ.Α.Κ.Ε. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν ὑπὸ τῶν πέντε μελῶν.

Ἄρθρον 2.

Ἡ παρὰ τῷ Τ.Α.Κ.Ε. θέσις τοῦ Ὑποδιευθυντοῦ—προϊσταμένου τοῦ τμήματος συντάξεων καταργεῖται, εἰς τὸν λόγῳ δὲ τῆς καταργήσεως τῆς θέσεως ἀποχωροῦντα ὑπάλληλον χορηγεῖται παρὰ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. μηνιαία σύνταξις ἰση πρὸς τὰ τέσσαρα πέμπτα τῶν μηνιαίων αὐτοῦ ἀποδοχῶν καὶ ἐφ' ἑπαξ βοήθημα, ἅμα τῇ ἀποχωρήσει τοῦ, ἰσον πρὸς τὰς ἀποδοχὰς τοῦ ἐνὸς ἔτους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Δεκεμβρίου 1941.

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Γ. ΤΣΟΛΑΚΟΓΛΟΥ

Τὰ μέλη

Α. ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ, Κ. ΛΟΓΘΕΓΟΠΟΥΛΟΣ, Σ. ΓΚΟΤΖΑΜΑΝΗΣ, Σ. ΜΟΥΤΟΥΣΗΣ, Ι. ΚΑΡΑΜΑΝΟΣ, Γ. ΜΠΑΚΟΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἰανουαρίου 1942.

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργός

ΑΝΔΡΑΣ ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ

(1) Τὸ ἄρθρον τοῦτου κατηγγήθη ὑπὸ τοῦ τελευταίου ἀρθροῦ τοῦ ὑπ' ἀρ. 1044/1942 Ν. Δ., ὅπερ δημοσιεύεται εἰς τὸ παρὸν φύλλον τῆς Ἑλληνισίας.

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ

ΥΠ' ΑΡΙΘ. 979/1942

(Ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 23 τῆς 11 Φεβρουαρίου φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τεύχος πρῶτον.)

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Ν. Δ. ὑπ' ἀριθ. 586/1941 καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200/40 Α. Ν. «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων».

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 1 τοῦ Ν. Δ. «Περὶ ἀρ-

μοδιότητων τῆς Κυβερνήσεως, τῶν Ὑπουργῶν καὶ ἄλλων διατάξεων», ἀποφασίζομεν:

Ἄρθρον 1.

Εἰς τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200/40 Α. Ν. στίχος ε' καὶ μετὰ τὰς λέξεις «δι' ἀποφάσεώς του» προστίθενται αἱ λέξεις «ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου».

Ἄρθρον 2.

Εἰς τὸ 1 ἐδ. τοῦ ἀρθροῦ 6 τοῦ Α. Ν. 2200/40 μετὰ τὴν λέξιν «ἐνοριακοῦ» προστίθεται ἡ λέξις «ἢ προσκυνηματικοῦ».

Ἄρθρον 3

Τὸ ἄρθρον 8 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200/40 Α. Ν. τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

Οἱ Ναοὶ διαλελυμένων Μονῶν μὴ συγχωνευθεισῶν εἰς διατηρουμένας τοιαύτας συγχωνεύονται εἰς τὴν πλησιεστέραν Ἱερὰν Μονὴν διὰ Διατάγματος ἐκδιδομένου μετὰ πρότασιν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

Ἄρθρον 4.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀρθροῦ 10 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200/40 Α. Ν. προστίθεται ἑξῆς:

1. Ἰδρυομένης εἰς νέον συνοικισμὸν ἐνορίας κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἐδαφίου 5 τοῦ ἀρθροῦ 10 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200/40 Α. Ν. τμήμα ἀνάλογον τῆς ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ, ἐξ εὐ ἀπεσπάσθη ὁ συνοικισμὸς, μεταβιβάζεται εἰς τὸν ἐνοριακὸν Ναὸν τῆς ἰδρυθείσης νέας ἐνορίας μετ' ἀπόφασιν τοῦ οἰκείου Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

2. Ἡ μεταγραφὴ τῆς μεταβιβαζομένης ἀκινήτου περιουσίας ἐνεργεῖται διὰ δηλώσεως τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἐνώπιον τοῦ ἀρμόδιου ὑποθηκοφύλακος ἐπ' ὄνομα τοῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ τῆς νέας Ἐνορίας. Ἡ μεταγραφὴ αὕτη γίνεται ἀτελῶς, ἀπαλλασσομένη παντός δημοσίου ἢ δημοτικοῦ ἢ κοινοτικοῦ ἀμέσου ἢ ἐμμέτου φόρου καὶ οἰουδὴποτε ἄλλου δικαιώματος.

Ἄρθρον 5.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀρθροῦ 11 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200/40 Α. Ν. προστίθεται ἑξῆς:

1. Εἰς κωμοπόλεις ἐχούσας πληθυσμὸν ἄνω τῶν 300 οἰκογενειῶν καὶ διατηρούσας μέχρι τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρόντος δύο ἐνορίας οἱ ἐφημέριοι τῶν ἐνοριῶν αὐτῶν λαμβάνουσι τὸν κατὰ τὰ προσόντα ἀναλογούντα αὐτοῖς μισθὸν ἐκ τοῦ 33 οἰο τοῦ συνολικοῦ ἀθροίσματος τῶν ἀκαθαρίστων ἐσοδῶν ἀμφοτέρων τῶν Ναῶν.

Αἱ οἰκογένειαι αἱ ἀποτελοῦσαι τὰς κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον ἐνορίας διὰ πράξεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου διανεμονται κατ' ἴσον ἀριθμὸν μετὰ τῶν δύο ἐνοριῶν.

Ἄρθρον 6.

Αἱ ἐν τῷ ἐδαφίῳ 1 τοῦ ἀρθροῦ 14 τοῦ 2200/40 Α. Ν. λέξεις «ἐντὸς τοῦ Ἀπριλίου» διαγράφονται.

Ἄρθρον 7.

Ἡ παράγραφος α' τοῦ ἀρθροῦ 20 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200/40 Α. Ν. τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς: καὶ κατὰ τὰς νεοειμένους διατάξεις εἰσέρχαι τῶν ἐνοριῶν διπλασιάζονται.

Ἄρθρον 8.

Τὸ ἐδάφιον 2 τοῦ ἀρθροῦ 25 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200/40

A.N. καταργείται επανερχομένων ἐν ἰσχύϊ τῶν ἐδαφίων 3 καὶ 4 τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1369)38 A. N.

Ἄρθρον 9.

Εἰς τὴν δευτέραν παράγραφον τοῦ ἐδαφίου 2 τοῦ ἄρθρου 26 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)40 A.N. προστίθενται τὰ ἑξῆς: «εἰς μίαν ἐντοπίαν ἢ τῆς πλησιετέρας πόλεως ἐφημερίδα ἢ εἰς ἐκκλησιαστικὸν φύλλον ἐὰν τὸ ποσὸν εἶναι μέχρι 300.000 δραχ., ἄλλως δημοσιεύεται δις καὶ εἰς τὴν ἐφημερίδα τῶν δημοπρασιῶν Ἀθηνῶν καὶ εἰς μίαν Ἀθηναϊκὴν καθημερινὴν Ἐφημερίδα».

Ἄρθρον 10.

Τὸ ἄρθρον 28 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)40 A.N. καταργεῖται.

Ἄρθρον 11.

Τὰ ἐδάφια 1, 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 536)41 A.N. καταργοῦνται, επανερχομένων ἐν ἰσχύϊ τῶν ἐδαφίων 1, 2 καὶ 3 τοῦ ἄρθρου 33 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)40 A.N.

Ἄρθρον 12.

1. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)40 A.N. προστίθεται δεύτερον ἐδάφιον ἔχον οὕτω: Οὐδεὶς δύναται νὰ ἀνακηρυχθῇ ὑποψήφιος μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ πεντηκостοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτοῦ.

2. Διὰ τὸν προδιορισμὸν τῆς ἡλικίας ἰσχύει ἡ διαταξὶς τῆς τελευταίας παραγράφου τοῦ ἄρθρου 57 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου.

Ἄρθρον 13.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 49 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)40 A.N. προστίθεται τέταρτον ἐδάφιον ἔχον οὕτω:

4. Ἐὰν ὁ προκριθεὶς ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου ἔπως χειροτονηθῇ δὲν προσέλθῃ ἐντὸς τῆς ὑπ' αὐτοῦ ὀριζομένης προθεσμίας θεωρεῖται μὴ ἀποδεξάμενος τὴν ἐκλογήν.

Ἄρθρον 14.

Τὸ ἄρθρον 19 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 586)41 N. Διατάγματος καταργεῖται.

Ἄρθρον 15.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 52 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)40 A.N. προστίθεται ἐδάφιον ἕκτον ἔχον οὕτω:

Τὸ ἐδάφιον 4 τοῦ ἄρθρου 67 τοῦ 1369 Νόμου τίθεται ἐν ἰσχύϊ.

Ἄρθρον 16.

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 61 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)40 A.N. διαγράφονται αἱ λέξεις «τοῦ Μητροπολίτου ἀσκοῦντος τὸ κανονικὸν αὐτοῦ δικαίωμα καὶ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν χορήγησιν τῶν ἀδειῶν τούτων, κανονικῆς καὶ ἀναρρωτικῆς».

Ἄρθρον 17.

Ἐν τῷ ἐδαφίῳ 1 τοῦ ἄρθρου 63 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)40 A.N. αἱ λέξεις «ἦθελον ζητήσαι τοῦτο» ἀντικαθίστανται διὰ τῶν ἑξῆς: «ἐφ' ὅσον ἐκ τῶν ἐγκεκριμένων προϋπολογισμῶν τῶν οἰκείων ναῶν διαπιστοῦται οἰκονομικὴ ἐπάρκεια αὐτῶν ἐπιτρέπουσα τὴν καταβολὴν τῆς μισθοδοσίας τοῦ διακόνου».

2. Ἐν τῷ ἐδαφίῳ 2 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω ἄρθρου ἡ λέξις «διορισμὸν» ἀντικαθίσταται διὰ τῆς λέξεως «χειροτονίαν».

Ἄρθρον 18.

Εἰς τὸ γ' ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 70 τοῦ 2200)40 A. N. μετὰ τὴν λέξιν «Βουλιαγμένης» προστίθεται «καὶ τοῦ ἐν Σταυρῷ (Δεμερλή) Ἱεροῦ Ναοῦ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου ὡς Ναοῦ τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου Καρδίτσας».

Ἄρθρον 19.

1. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου 69 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)40 A.N. προστίθεται τὸ ἀκόλουθον ἐδάφιον: Ὁ Ἐνοριακὸς Ναὸς «Ταξιαρχῶν» Πύλης Ἀγορᾶς, ἐξαιρεῖται τῶν διατάξεων τῶν ἐνοριακῶν Νόμων, ἀποτελῶν ἴδρυμα Δημοσίου Δικαίου ὡς προσκύνημα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἱερὸν Προσκύνημα Παναγράντου καὶ Ἀρχαγγέλων ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν».

2. Τὰ τῆς διοικήσεως τοῦ ἰδρύματος αὐτοῦ καὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ προσωπικοῦ κανονισθῆσονται διὰ Διατάγματος ἐφ' ἀπαξ ἐκδιδομένου μετὰ πρότασιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν.

3. Ἡ τέως ἐνορία «Ταξιαρχῶν, Πύλης Ἀγορᾶς» συγχωνεύεται διὰ πράξεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν μετὰ τῶν ἐνοριῶν Χρυσοκαστριωτίσσης καὶ Ἀγίων Ἀποστόλων.

4. Ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἀγίου Νικολάου (παλαίου Πτωχοκομείου ὁδὸς Κηφισίας) ἀνακηρύσσεται ἐνοριακὸς τὰ δὲ περισεύματα τῶν εἰσοδημάτων αὐτοῦ θὰ διατίθενται ὑπὲρ τοῦ Γηροκομείου Ἀθηνῶν.

Ἄρθρον 20.

Ἐκ τοῦ ἄρθρου 75 τὰ ἐδάφια 2 καὶ 3 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)40 A. N. καταργοῦνται.

Ἄρθρον 21.

Τὸ ἐδάφιον 4 τοῦ ἄρθρου 79 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1369)38 A.N. τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

Διὰ πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας στηριζομένης εἰς πρότασιν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου δύνανται νὰ προαχθῶσιν εἰς τὴν ἀμέσως ἀνωτέραν μισθολογικὴν κατηγορίαν ἐφημέριοι συμπληρώσαντες τοῦλάχιστον δεκαετὴ εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν, ἐὰν οἱ πόροι τοῦ Ναοῦ ἐπαρκῶσιν.

Διὰ Διατάγματος στηριζομένου εἰς πρότασιν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου δύνανται νὰ προαχθῶσιν εἰς τὸν μισθὸν τοῦ Ἰμμηματάρχου α' ἢ δ' τάξεως ἐφημέριοι ἔχοντες δεκαετὴ τοῦλάχιστον εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν καὶ ἀναπτύξαντες ἐξαιρετικὴν κοινωνικὴν καὶ φιλανθρωπικὴν δράσιν διακριθέντες εἰς τὸ κήρυγμα.

Ἄρθρον 22.

Εἰς τὸ ἄρθρον 84 ἐδάφιον 1 μετὰ τὴν λέξιν «τῶν ἐνοριακῶν» προστίθεται «καὶ τῶν συναδελφικῶν».

Ἄρθρον 23.

Τὰ ἐδάφια 1, 2, 3 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου ἀπὸ 19)20 Νοεμβρίου 1935 τροποιοῦνται ὡς ἑξῆς: «Τὸ Τοπικὸν Ταμεῖον τοῦ TAKE εἰς ἐκάστην Μητρόπολιν ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην ὡς Πρόεδρον ἢ τὸν ἀναπληρωτὴν αὐτοῦ, ἀπὸ ἓνα ἱερέα ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου ὀριζόμενον καὶ ἀπὸ τὸν Διευθυντὴν τοῦ Ταμείου. Ἐκαστὸν τῶν μελῶν τούτων λαμβάνει δι' ἐκάστην συνεδρίασιν μὴ δυναμένης νὰ υπερβῶσι τὰς τέσσαρας κατὰ μῆνα δραχ. 100.

Ὁ Ἱερεὺς ἐκτελεῖ χρέη ταμίου εὐθνομένου κατὰ τὰς διατάξεις τῶν δημοσίων ὑπολογῶν, χρέη γραμ-

ΔΙΑ ΤΗΝ ΛΑΪΚΗΝ ΔΥΣΤΥΧΙΑΝ

Ἄριθ. } Πρωτ. 237 Ἀθήναι 5 Φεβρουαρίου 1942
 } Ἐγκυκλ. 17

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Πρὸς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἀγιοπάτης
 Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ὁ νεοσύστατος Ἐθνικὸς Ὄργανισμὸς Χριστιανικῆς Ἀλληλεγγύης, εὐθὺς μετὰ τὴν συγκρότησιν τῆς Διοικήσεως αὐτοῦ, ἐπελήφθη, χωρὶς ἀναβολήν, τῆς μελέτης τῶν μέτρων, διὰ τῶν ὁποίων, θὰ πραγματοποιηθῆ τὸ ἀναληφθὲν ὑπ' αὐτοῦ ἐθνικώτατον ἔργον. Τὸ δ' ἔργον τοῦτο, ἐν προγραμματικῇ διατυπώσει, συνίσταται εἰς τὴν παροχὴν παντὸς εἴδους ἐπείγουσας καὶ προσφόρου κρινομένης βοήθειας εἰς τὰς δεινοπαθοῦσας τάξεις τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ κατὰ τὴν ση-

ματέως ἐκτελεῖ ὁ γραμματεὺς τοῦ Μητροπολιτικοῦ συμβουλίου, τοῦ ΤΑΚΕ.

Ἄρθρον 24.

Ἐπιτρέπεται εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐργῶν καὶ Κοινωνικῆς Ἐπιμελείας ἢ διὰ Διατάγματος εἰς ἐνιαυτὸν κείμενον καὶ ὑπὲρ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν τοῦ παρόντος κωδικοποίησης τῶν διατάξεων τούτου μετὰ τῶν διατηρουμένων ἐν ἰσχύϊ ἔργων 1369)38, τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)40 Α.Ν. καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 586)41 Ν.Δ. ὑπὸ ἐπιτροπῆς διοριζομένης διὰ Διατάγματος τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐργῶν καὶ Κοινωνικῆς Παιδείας, εἰς ἣν δι' Ἐπιτροπῆς ἀποφάσεως δύναται νὰ ἀναθεθῆ ἢ τροποποιηθῆ καὶ κωδικοποιηθῆ καὶ ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν νόμων.

Ἄρθρον 25.

Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀπὸ 20 Δεκεμβρίου 1900 Διατάγματος τροποποιεῖται ὡς ἑξῆς:

Ἡ διοίκησις τοῦ Συμβουλίου τοῦ ἱ. Ἰδρυμάτος Ἐθαγγελιστρίας Τήνου ἀποτελεῖται ἀπὸ 3 μέλη τακτικὰ καὶ 2 ἀναπληρωματικὰ διοριζόμενα διὰ μίαν τριετίαν ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐργῶν καὶ Κοινωνικῆς Παιδείας.

Τὸ Συμβούλιον ἐκλέγει διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας τὸν Πρόεδρον αὐτοῦ.

Ἄρθρον 26.

Πᾶσα διάταξις ἀντικειμένη εἰς τὸν παρόντα νόμον καταργεῖται.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος νόμου ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς δημοσίευσέως αὐτοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Ἰανουαρίου 1942.

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον

Ὁ Πρόεδρος

Γ. ΤΣΟΛΑΚΟΓΛΟΥ

Τὰ Μέλη

Α. ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ, Κ. ΛΟΓΘΕΤΟΠΟΥΛΟΣ, Σ. ΓΚΟΤΖΑΜΑΝΗΣ, Π. ΚΑΤΖΗΜΙΚΑΛΗΣ, Σ. ΜΟΥΤΟΥΣΗΣ, Ι. Σ. ΚΑΡΑΜΑΝΟΣ, Γ. ΜΠΑΚΟΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Φεβρουαρίου 1942

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Ὑπουργός

ΑΝΤ. ΛΙΒΙΕΡΑΤΟΣ

μεριήν μεγάλην δοκιμασίαν αὐτοῦ καὶ τοῦ ἔθνους.

Διὰ νὰ βοηθήσωμεν ὁμῶς, ἐγκαίρως καὶ ἀποτελεσματικῶς, τὴν δυστυχίαν, δὲν πρέπει νὰ περιορισθῶμεν μόνον εἰς τὰς δημοσίας ἐκδηλώσεις αὐτῆς. Πολλάκις, ἢ δυστυχία, ἐν τῇ ἀξιοπροσέει τῆς, παραμένει ἀφανὴς καὶ σιγηλὴ μέχρι τοῦ θανάτου. Ὁφείλομεν, συνεπῶς, ν' ἀναζητήσωμεν τὴν οἰοπλήν αὐτῆς δυστυχίαν πανταχοῦ ὅπου ὑπάρχει ἢ κρύπτεται, εἰς τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς, εἰς τὰς ἀπομέρους συνοικίας, εἰς τὸν ταπεινὸν οἰκίσκον, εἰς τὸ ξυλόπηκτον παράπηγμα, εἰς τὴν ἀνήλιον τρώγλην. Νὰ ἀνεύρωμεν καὶ νὰ βοηθήσωμεν κατὰ τὸν προσήκοντα τρόπον τὴν σημερινὴν δυστυχίαν, ἢ ὅποια, ὡς ἐμφανίζεται, ὑποβιβάζει τὸν νεοελληνικὸν πολιτισμὸν, ἀποδεικνύει ἑλληνικὴν ἐπιβαλλομένην ἐκ τῶν περιστάσεων Κοινωνικὴν Ἀλληλεγγύην καὶ βαθμολογεῖ τὴν ἀντίληψίν μας κακῶς ἔναντι τοῦ χριστιανικοῦ καθήκοντος πρὸς τοὺς πάσχοντας ἀδελφούς μας.

Διὰ νὰ ἐπιτύχη ὅσον εἶναι δυνατὸν ἡ εὐρεία καὶ δύσκολος αὐτῇ προσπάθεια, ἔχομεν ἀνάγκην περισσότερων στελεχῶν, περισσότερων στρατιωτῶν εἰς τὰς τάξεις τῆς Χριστιανικῆς Ἀλληλεγγύης. Εἰς τὸν εἰρηνικὸν τῆς Στρατὸν ὑπάρχουν ἀκόμη κενά, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀνάγκην ταχείας συμπληρώσεως ἀπὸ ψυχὰς χριστιανικὰς καὶ φιλανθρωπικὰς καρδίας, διότι ἡ ἔκτασις τῆς δυστυχίας εἶναι τεραστεία. Ὁ Στρατὸς αὐτὸς συμπληρούμενος καὶ ὀπλισμένος μὲ τὸ ὄπλον τῆς Ἀγάπης, ἔμπνευμένος δ' ἀπὸ τὸ παράδειγμα Ἐκείνου, Ὁσὺς Ἐαυτὸν ἔδωκεν ὡς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, θὰ ἐρευνήτῃ ἐπιμελῶς ὅλας τὰς πτυχὰς τῆς λαϊκῆς δυστυχίας καὶ θὰ φέρῃ μέχρι αὐτῆς τὴν ἀνάλογον βοήθειαν ἐπικαίρως καὶ ὅσον τὸ δυνατόν ἐπαρκῶς, θὰ βοηθήσῃ ὅλκως τοὺς στρουμένους καὶ παραλλήλους, θὰ ἐνσταλάξῃ εἰς ὅλας τὰς ἀλγούσας ψυχὰς τὸ βάλλισμα τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἐλπίδος, αἱ ὁποῖαι, ἐνισχυόμεναι διὰ τῆς πράξεως, θὰ ἐπιφέρουν τὸ ἀγαθὸν ἀποτελέσμα τῶν.

Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἔχει τόσον ἀμβλὺ τὸ αἶσθημα τῆς πραγματικότητος, ὥστε νὰ παραγνωρίσῃ, πόσας δυσχερείας θὰ συναντήσουν, πόσους μόχθους θ' ἀναλώσουν, πόσας ἀπογοητεύσεις θὰ ὑποστούν οἱ Στρατιῶται τοῦ καθήκοντος τῆς Χριστιανικῆς Ἀλληλεγγύης. Οὐδὲν ὁμῶς ὑπάρχει ἰσχυρότερον τῆς Πίστεως πρὸς τὴν ἰερότητα τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ. Ὁ Παντεπόπτης Δημιουργὸς θὰ κρατήσῃ τὸ θάρρος τῶν δοκίμων ἐργατῶν τῶν ἐντολῶν Του, θὰ κατευθύνῃ ἀσφαλῶς τὰς προσπάθειάς των καὶ γονίμως θ' ἀναδείξῃ τοὺς μόχθους των.

Κηρύσσομεν διὰ τοῦτο νέαν Σταυροφορίαν, ἐναντίον τῆς λαϊκῆς δυστυχίας, πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πασχόντων καὶ καλοῦμεν πάντας τοὺς δυναμένους καὶ βουλομένους Ἕλληνας καὶ Ἑλληνίδας, ὅπως προσέλθουν εἰς τὰς τάξεις τῆς Χριστιανικῆς Ἀλληλεγγύης ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἐντολῆς τῆς Ἀγάπης, τὴν ὁποίαν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐδηγγέλισθη εἰς τὸν κόσμον. Μοχθοῦμεν διὰ τὴν σήμερον καὶ τὴν αὔριον ὅλων ἡμῶν. Μοχθοῦμεν πρωτίστως διὰ τὸ ἀπέραντον μέλλον τῆς Χριστιανικῆς Πατρίδος, ἢ ὅποια ζητεῖ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀρωγὴν τῶν τέκνων τῆς.

Η ΑΓΑΠΗ ΕΝ Τῇ ΑΡΧΑΙΑ, ΕΚΚΛΗΣΙΑ,

Ἡ χάρις τοῦ σωτηρίου κηρύγματος κατηύγασε τὴν οἰκουμένην ἀκτίσει θεογνωσίας καὶ τὸ ἀνθρώπινον γένος ὡς ἐκ τάφου ἀνέστησε καὶ ἐζωοποίησε καὶ ἐκ τοῦ τήκοντος μαρμαροῦ καὶ τῆς ἡθικῆς νεκρώσεως ἔσωσε καὶ ἀπλευθέρωσεν. Ἐν μέσῳ ἀληθῶς πολυειδῶν διωγμῶν αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ «ἐστερεοῦντο τῇ πίστει καὶ ἐπερίσσεον τῷ ἀριθμῷ καθ' ἡμέραν» (Πράξ. ιατ' 4). Τοῦτο ἦτο ἔργον τῆς ἀμάχου καὶ κραταιᾶς δυνάμεως, τῆς ἐν τῷ κηρύγματι καὶ ταῖς Ἐκκλησίαις ὑπαρχούσης, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποίαν ἐδίδοξεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅστις ἐξ ἀγάπης ἔπαθε διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀγάπη πρὸς ἀλλήλους εἶνε τὸ γνώρισμα τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου.

Ἡ ἀγάπη πρὸς ἀλλήλους δὲν εἶνε κενή· εἶνε ἐνεργὸς καὶ καρποφόρος. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ ἡ ἀγάπη ἐξεδηλοῦτο ἐν τῇ θεραπείᾳ τῶν ἀσθενῶν, τῶν πτωχῶν, τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν καὶ τῶν ἐν φυλακαῖς καὶ αἰχμαλωσίᾳ. Οἱ Ἐπίσκοποι ἐπέβαλλον ἰδιαιτέρας συνεισφορὰς ἢ ἐπέτασσον ἐκτάκτους νησιτείας, ἵνα καὶ οἱ πτωχότεροι προσφέρουν εἰς τὴν θεραπείαν τῶν κοινῶν ἐκ τῆς οἰκονομίας τῆς καθ' ἑκάστην τροφῆς. (Τερτυλ. Περὶ Νησιτείας § 13). Ἐὰν δὲ Ἐκκλησία τις διὰ πτωχείαν δὲν ἠδύνατο νὰ θεραπεύσῃ τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην, ἐζήτουν τὴν βοήθειαν τῶν πλουσιωτέρων κοινοτήτων τῆς Μητροπόλεως. Οὕτω, ὅτε Χριστιανοὶ τινες τῆς ἐν Ἀφρικῇ Νομαδικῆς περιέπεσον εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν βαρβάρων, ἔγραψαν πρὸς τὴν πλουσιωτέραν Ἐκκλησίαν τῆς μεγάλης Μητροπόλεως Καρχηδόνος· ὁ δὲ ταύτης Ἐπίσκοπος Κυπριανὸς κατέβαλεν εὐθὺς συνεισφορὰν ἐξ 100.000 σηστεριῶν (πλέον τῶν τετρασχιλίων ταλήρων) καὶ ἐξαπέστειλε τὴν χρηματικὴν ταύτην ποσότητα πρὸς τοὺς Ἐπισκόπους τῆς Νομαδικῆς διὰ νὰ ἐξαγορασθῶσιν, ἀντ' αὐτῆς, οἱ αἰχμαλωτισθέντες Χριστιανοί, ἐν οἷς ἦσαν καὶ πολλοὶ παρθένοι. (Κυπριαν. Ἐπιστ. LXV).

Καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἐπήρχοντο πολυάκις πολλὰ δυστυχήματα εἰς ὄλους, ὅτε ἐξεδηλοῦτο ἡ

παλαίει καὶ ἀγωνιᾷ διὰ νὰ φθάσῃ σῶα καὶ ἀλώβητος εἰς τὸν εὐδαίμονα λιμένα τῆς σωτηρίας.

Ὅσοι ἀληθεῖς Χριστιανοὶ καὶ ἀκραιφνεῖς Ἑλληνες ἄς συνταχθοῦν κατὰ στίχους πυκνοὺς καὶ ἄς ἀπαντήσουν μὲ μίαν φωνὴν τὸ «παρῶν» εἰς τὸ προσκλητήριον Σάλπισμα τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Ἐπὶ δὲ τούτοις, ἐπικαλούμενοι ἐπὶ πάντας ὑμᾶς τὴν παρὰ Κυρίου εὐλογίαν, διατελοῦμεν,

Ἐνθερμος πάντων ὑμῶν πρὸς Κύριον εὐχέτης

Αὐτοκράτορας

ἀγάπῃ τῶν Χριστιανῶν, ἐνῶ οἱ ἐθνικοὶ εἰδωλολάτραι ἦσαν ἀδιάφοροι καὶ ἀνάληγοι. Ἐν ἔτει 252 ἐπὶ τοῦ Αυτοκράτορος Γάλλου ἐν τῇ Βορείῳ Ἀφρικῇ ἐνέσκηψεν ἡ φοβερὰ νόσος τοῦ λοιμοῦ ἐν Καρχηδόνι. Ὁ φόβος κατέλαβε τοὺς πάντας, οἷτινες ἔφευγον μακρὰν νεκροὶ καὶ ἡμιθανεῖς κατέκειντο ἔξω τῶν οἰκιῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς. Διὰ δὲ τὸν φόβον τοῦ μολυσμοῦ ἔπαυσε πᾶσα τῶν νοσιύτων περιπέσεις καὶ μέριμνα τοῦ ἐνταφιασμοῦ τῶν ἀποθνησκόντων· νεκρὰ σεσηπῶτα σώματα, κείμενα ἔξω ἐθετα, ἐμόλυνον τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ καθίστων τὴν συμφορὰν ἐτι τομερωτέραν. Τότε ὁ θεὸς Ἐπίσκοπος Κυπριανὸς, συγκαλέσας τοὺς πιστοὺς, ἠρώτησε τὴν θείαν ἐντολὴν τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου. Οἱ Χριστιανοὶ προσῆλθον ἀρωγοὶ εἰς τοὺς πάσχοντας καὶ ἄλλοι ἐδίδον προθύμως ἀδρὰς χρημάτων ποσότητας· ἄλλοι δὲ περιεποιῶντο τοὺς ἀσθενεῖς, πιστοὺς καὶ ἀπίστους. Οὕτω οἱ Χριστιανοί, ἀναγεννηθέντες ἐν Χριστῷ, ἐγένοντο φῶς καὶ ζωὴ καὶ παρηγορία ἐν τῷ κόσμῳ. Ἐνῶ δὲ ἄλλοτε ἐκυλίωντο ἐν τοῖς κύμασι τῆς ἀμαρτίας, κατόπιν διὰ τῆς πίστεως ἀπελούσθησαν, ἠγιασθήσαν, ἐδικαιώθησαν ἐν τῷ ὄνοματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ ἐν τῷ πνεύματι τοῦ Θεοῦ ἡμῶν (Α' Κορινθ. στ', 10). Δὲν ἀπέβλεπον πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον ἀλλὰ εἰς τὸ τοῦ ἑτέρου, ὡς ὁ καλὸς Σαμαρεῖτης.

Ἡ ἀληθὴς Χριστιανικὴ ἀγάπη ἐξεδηλώθη, λαμπρὰ καὶ καθαρὰ, καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ πόλει τῆς Ἀλεξανδρείας ἐν τινι λοιμικῇ νόσῳ, καταλαβούσῃ τὴν πόλιν ἐπὶ τοῦ Αυτοκράτορος Γαλιηνῶ. Ἀξιοσημειώτως εἶνε ἡ διήγησις τοῦ Μ. τῆς Ἀλεξανδρείας Ἐπισκόπου Διονυσίου. Ὁ Ἱ. συγγραφεὺς, ὁμιλήσας δι' ὀλίγων ἐπὶ τοῦ προηγηθέντος διωγμοῦ καὶ τοῦ μετ' αὐτὸν πολέμου καὶ λοιμοῦ, λέγει· «Μετὰ βραχυτάτην ἀναπνοὴν ἐπικατέσκηψεν ἡ λοιμικὴ νόσος, πρᾶγμα φόβου τε παντὸς φοβερώτερον ἐκείνοις (τοῖς ἐθνικοῖς) καὶ συμφορᾶς σχετιώτερον... πρᾶγμα μόνον δὴ τῶν πάντων ἐλπίδος κρεῖσσον γενόμενον ἡμῖν δὲ οὐ τοιοῦτο μὲν, γυνάσκον δὲ καὶ δοκίμιον οὐδενὸς τῶν ἄλλων ἔλαττον... οἱ γοῦν πλείστοι τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν δι' ὑπερβάλλουσαν ἀγάπην καὶ φιλαδελφίαν ἀφειδοῦνται ἑαυτῶν καὶ ἀλλήλων ἐχόμενοι, ἐπισκοποῦντες ἀφυλάκτως τοὺς νοσοῦντας, λιπαρῶς ὑπηρετούμενοι, θεραπεύοντες ἐν Χριστῷ, συναπληροῦντο ἐκείνοις εὐμενέστατα, τοῦ παρ' ἑτέρων ἀναμιμνήμενοι πάθους καὶ τὴν νόσον ἐφ' ἑαυτοὺς ἔλκοντες ἀπὸ τῶν πλησίων καὶ ἐκόντες ἀπομασσοῦμενοι τὰς ἀληθῆδνας καὶ πολλοὶ ὑπηρετήσαντες καὶ σώσαντες εἰέρος, ἐτελεύτησαν αὐτοί, τὸν ἐκείνων θάνατον μετασησάμενοι». Οὕτω ἐπεδείξαντο οἱ Χριστιανοὶ τὴν Χριστιανικὴν ἀγάπην· καὶ πολλοὶ ἀπέθνησκον ἑταινούμενοι «τὸν καὶ τοῦ θανάτου τούτου τὸ εἶδος διὰ πολλὴν εὐσέβειαν καὶ πίστιν ἰσχυρὰν γενόμενον μηδὲν ὑποδεῖν μαρτυρίον δοκεῖ».

Τοιαύτη ἦτο ἡ ἀγάπη τῶν πρώτων Χριστιανῶν, ἣτις εἶνε ὁ εὐγενέστατος καρπὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀγάπη, ἣτις, μετὰ τῆς ἠρωϊκῆς πίστεως, συνεβάλλετο εἰς τὴν νίκην αὐτοῦ ἐν τῷ ἀγῶνι κατὰ τοῦ Ἐθνισμοῦ.

Η ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΙΕΡΕΩΣ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
2ου (Τελευταίου) ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ Κ. ΜΙΧΑΗΛ

Γ. Τὸ πνεῦμα τῆς αὐταπαρνήσεως ἀποτελεῖ τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον στοιχεῖον τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τοῦ ἱερέως. Ὁ ἱερεὺς ἀντιπροσωπεύει αὐτὴν ταύτην τὴν αὐτοθυσίαν καὶ τὴν αὐταπάρνησιν, τὸν ἑσταυρωμένον Ἰ. Χριστόν, τὸ σύμβολον τῆς θρησκείας τοῦ Ὁποίου εἶναι τὸ ἔμβλημα τῆς θυσίας, ὁ Σταυρός. Ὁφείλομεν δὲ μὲ πραγματικὴν συντριβὴν καὶ μὲ πνεῦμα βαθυτάτης ταπεινώσεως καὶ μετανοίας νὰ ἐμολογήσωμεν πόσον ξένοι εἴμεθα ἐν τῷ συνόλω μας λαμβανόμενοι πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς αὐτοθυσίας. Διότι ποῦτος δύναται νὰ ἀρνηθῆ ὅτι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰς τὸν κληρὸν εἰσέρχονται πολλοὶ ὑπ' ἑσπιν ἔχοντες ὄχι τὸν ἑσταυρωμένον Ἰ. Χριστόν, ὄχι τὸ ἱερόν καὶ ἅγιόν του σύμβολον, τὸν Σταυρόν, ἀλλὰ τὰς ἀπολαύσεις, τὰς εὐκόλους ἀνέσεις, τὰς ὁποίας τὸ στάδιον τοῦ κληρικοῦ προσφέρει. Ποῦτος, λέγω, εἰμπορεῖ νὰ ἀρνηθῆ ὅτι ἡ ἀγία ἱερατικὴ διακονία κατήντησεν ἐπάγγελμα, καὶ μάλιστα ἐπάγγελμα, τὸ ἐποῖον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, δὲν διεξάγεται ὡς ἐλικρινεῖς καὶ τίμιαι ἐπαγγελματικαί; Ὅσον δὲ ξένοι εἴμεθα πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς αὐτοθυσίας, ὥστε νὰ μὴ ἀνεχώμεθα πολλάκις καὶ τοὺς μικροὺς καὶ ἀσημάντους κοινωνικοὺς περιορισμοὺς, τοὺς ἐποίους μᾶς ἐπιβάλλει τὸ σχῆμα καὶ ἡ κλησίς μας. Καὶ ὅταν ὁ ἱερεὺς δὲν ἀνέχεται νὰ υποβάλλεται εἰς τὸν μικρὸν περιορισμόν, νὰ μὴ συχναίξῃ λ.χ. εἰς καφανεῖα καὶ ἄλλα κέντρα δημόσια, εἰς τὰ ὁποῖα σκανδαλίζει τοὺς χριστιανούς ἢ παρουσία του, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀναμένη κανεὶς ἀπὸ αὐτὸν ἄλλας θυσίας πραγματικὰς καὶ οὐσιαστικὰς; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀναμένη κανεὶς ἀπὸ αὐτόν, ὅτι θὰ ἀφήσῃ τὴν κλίνην του τὴν νύκτα διὰ νὰ σπεύσῃ παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ψυχορραγοῦντος ἐνορίτου του, ὅτι θὰ καταβάλλῃ κόπους καὶ μόχθους διὰ νὰ περισυλλέξῃ τὰ παιδιά ἀπὸ τὰς οἰκίας των καὶ ἀπὸ τὰς ἐδοῦς διὰ νὰ τὰ συμβουλεύῃ καὶ τὰ κατηγῆ, ὅτι θὰ συμμερίζεται τὸν ἄρτον του μετὰ τῶν πτωχῶν καὶ ὄρφανῶν τῆς

Δυστυχῶς καὶ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους αἱ κοινωνίαι εὐρίσκονται ἐν τραγικῇ καταστάσει. Ἐκατοντάδες ἀνθρώπων ὁμοίων ἀποθνήσκουν ἐκ πείνης ἢ ἀσθενειῶν. Ὁφείλομεν οἱ ἀληθεῖς χριστιανοὶ νὰ μιμηθῶμεν τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις «οὐκ ἤλθε διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Ματθ. Κ' 28, Μαρκ. ι' 45). Αὐτὸς εἶνε ἀγάπη.

Ὁφείλομεν νὰ μιμηθῶμεν τοὺς ἀρχαίους χριστιανούς, θυσιάζοντες τ' ἀγαθὰ ὑπὲρ τῶν ἄλλων καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μας, ὅτι ἡ ἀγάπη αὕτη «καλύπτει πλῆθος ἁμαρτιῶν» (Α' Πέτρο. δ' 8) καὶ ὁ Κύριος θὰ γείνη ἕλεος καὶ θὰ καταπαύσῃ τὴν τρικυμίαν καὶ θὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους. Ὡ! Ναί, θὰ ἐπέλθῃ ἡ εἰρήνη καὶ θὰ βασιλεύῃ πανταχοῦ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

† Ο ΜΗΣΣΗΝΙΑΣ ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΣ

ἐνορίας του, ὅτι θὰ περιέρχεται διαρκῶς τὴν ἐνορίαν του διὰ νὰ ἀνεύρῃ τοὺς ἀπίστους διὰ νὰ τοὺς ἐπιστρέψῃ εἰς Χριστόν, τοὺς φυγροὺς καὶ ἀδιαφόρους διὰ νὰ τοὺς ἐμπνεύσῃ ζῆλον καὶ θερμότητα καὶ ἐνθουσιασμόν; Καὶ ὅμως ἂν αὐταὶ αἱ πράξεις τῆς φιλαλληλίας καὶ τῆς αὐταπαρνήσεως δὲν ἀποτελοῦν τὰ στοιχεῖα τῆς ζωῆς τοῦ ἱερέως, δὲν δύναται οὗτος νὰ εἴπῃ ὅτι ἀντιπροσωπεύει τὸν Ἰ. Χριστόν. «Ἐλεύθερος ὢν ἐν πάντων, πᾶσιν ἑμαυτὸν ἐδούλωσα. ἵνα τοὺς πλείονας κερδίσω. . . τοῖς πᾶσι γέγονα ἵνα πάντα ἵνα πάντως τινὰς σώσω» λέγει ὁ Ἄπ. Παῦλος ἐκφράζων κατὰ τρόπον ἄριστον μὲ τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις τὸ πνεῦμα τῆς αὐταθυσίας, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ χαρακτηρίσῃ τὸν ἅγιον τοῦ Ὑψίστου λειτουργόν.

Καὶ ταῦτα μὲν εἶναι, ἐν σχετικῇ συντομίᾳ, τὰ στοιχεῖα τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τοῦ ἱερέως, ἡ ὁποία διὰ νὰ συντηρηθῇ καὶ διατηρηθῇ ζῶσα καὶ ἀκμαία ἔχει ἀνάγκην ἀ' τῆς προσευχῆς. Ὅτε ταπεινώσῃς, ὅτε ἀγιότης, ὅτε αὐταπάρνησις ἐσωτερικῆ, πηγάζει δύναται νὰ ὑπάρξῃ χωρὶς προσευχὴν τακτικὴν, θερμὴν, ζῶσαν, ἀδιάλειπτον. Ὅλη ἡ ἐσωτερικὴ ζωὴ τοῦ ἱερέως, τὸ περιεχόμενον αὐτῆς διὰ νὰ γεννηθῇ καὶ προσδεύσῃ καὶ συντηρηθῇ ἀκμαίον ἔχει ἀνάγκην τῆς θείας χάριτος, τῆς θείας βοηθείας, τὴν ὁποίαν θὰ οἰκαιοποιηθῶμεν καὶ θὰ ἀποκτήσωμεν διὰ τῆς συγχῆς καὶ τακτικῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τοῦ Θεοῦ, δηλ. διὰ τῆς προσευχῆς. «Χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν». Ὁ Θεολ. Γρηγόριος λέγει, «Προσευχὴ σωφροσύνης ἐστὶ φιλακτηρία», παρθενίας σφραγίς, θυμοῦ παιδαγωγία, τύφου καταστολή, μνησικακίας καθάρσιον, φθόνου καθαίρεισις, εἰρήνης ἀσφάλεια». Βεβζίως θὰ μοῦ εἴπετε, προσευχόμεθα ἀφοῦ καθ' ἐκάστην μὲν πρωτὰν ἀναγινώσκωμεν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ὁρθρου, καθ' ἐκάστην δὲ ἐσπέραν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἑσπερινοῦ καὶ ἴσως καὶ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἀποδείπνου. Ὑπάρχουν ὅμως, δυστυχῶς, οὐκ ὀλίγοι ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτὰς ἀκόμη τὰς ἐπιβεβλημένας ἱεράς ἀκολουθίας δὲν ἀναγινώσκουν. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ πίστις καὶ ἐλόφως τέλεισι τῶν τριῶν τούτων ἀκολουθιῶν ἀποτελεῖ μεγάλην καὶ σημαντικὴν βοήθειαν διὰ τὴν διατήρησιν καὶ ὀνύωσιν τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τοῦ ἱερέως. Διὰ τὸν ἱερέα ὅμως καὶ τὸν κληρικόν ἐν γένει τῆς προσευχῆς τὸ πνεῦμα πρέπει νὰ ἀποτελῇ αὐτὴν ταύτην τὴν ἀπρόσφατον, εἰς τὴν ὁποίαν ζῆ καὶ κινεῖται, καὶ δὲν πρέπει, κατὰ συνέπειαν, νὰ παρέρχεται σιγῆ καὶ ἢ νὰ μὴ ἀνοψῶνῃ ὁ ἱερεὺς τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν του εἰς τὸν Θεόν, ἐφαρμόζων οὕτω τοὺς λόγους τοῦ Ἄπ. Παύλου «ἀδιάλειπτος προσεύχεσθε, ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε». Διὰ τῆς προσευχῆς ὁ ἱερεὺς διατηρεῖ πάντοτε ζῶντα τὸν σύνδεσμον μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀναζωογονεῖ τὴν πνευματικότητά, τὴν ὁποίαν ὁ βίος του θέει νὰ ἀποπνέῃ. «Ἄν τῆς προσευχῆς στερήσῃ ἑαυτόν, λέγει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος, ταῦτόν ποιήσει ὡσπερ ἂν εἰ τὸν ἰχθὺν ἐκ τοῦ ὕδατος ἐξήγαγεν. Ὡσπερ γὰρ ζωὴ ἐκείνω τὸ ὕδωρ οὕτως αὐτῷ ἡ προσευχὴ, ὅπερ δ' ἔστιν ἐν οἰκίᾳ θερμὸν τοῦτο ἐν ψυχῇ προσευχὴ».

β) Ἀλλὰ ἡ συντήρησις τοῦ περιεχομένου τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς τοῦ ἱερέως θὰ ἐπιτευχθῇ καὶ διὰ τῆς

τακτικής μελέτης τῶν Γραφῶν. Ἄν ἕκαστος ἀληθῆς καὶ γνήσιος χριστιανὸς ὀφείλῃ νὰ μελετᾷ τὴν Γραφήν, πολὺ περισσότερο ἔχει καὶ συμφέρον καὶ καθήκον νὰ πράττῃ τοῦτο ὁ ἱερεὺς. Οἱ μεγάλοι πατέρες καὶ διδάσκαλοι ἀνέπτυξαν ζωὴν τόσο ἀγίαν διότι ὄχι μόνον ἦσαν ἄνθρωποι τῆς προσευχῆς, ἀλλὰ καὶ ἐμελέτων ἐπιμελέστατα τὰς ἀγίας Γραφάς, τὰς ἐγνώριζον ἐκ σιθῆους Ἡ μελέτη ἐνὸς κεφαλαίου τῆς Γραφῆς καθ' ἑκάστην ἀναζωογονεῖ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦ ἱερέως, παρέχει εἰς αὐτὸν πλοῦσιον ὕλικόν διὰ τὰς συμβουλὰς καὶ παραινέσεις, τὰς ὁποίας ὀφείλει νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τὰ πνευματικά του τέκνα, ἐφοδιάζει αὐτὸν μὲ ἰσχυρότατα ἐπιχειρήματα κατὰ τῶν ἀδιαφόρων καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀπίστων, οἱ ὅποιοι προσπαθοῦν πολλάκις μὲ γραφικὰ χωρία διαστρεβλοῦμενα καὶ κακῶς ἐρμηνευόμενα νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὴν ἀπίστιαν τῶν. Ὑπάρχουν δὲ παραδείγματα ἱερέων, οἱ ὅποιοι μολονότι ἔχουν στοιχειώδη μόνον μόρφωσιν καὶ δὲν ἐφοίτησαν εἰς σχολεῖα οὔτε τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως, χάρις ἐν τούτοις, εἰς τὴν λιπαρὰν καὶ καθημερινὴν μελέτην τῆς Γραφῆς ἀρτύουν τὰς εὐσεβεῖς συνομιλίας τῶν μὲ τὴν φυσικότητα καὶ χάριν διὰ γραφικῶν χωρίων καταλλήλων εἰς ἑκάστην περίστασιν, ὥστε νὰ κάμνουν βαθυτάτην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς συνομιλητὰς ἢ τοὺς ἀκροατὰς αὐτῶν. Ἐκτὸς ὅμως τῶν Γραφῶν ὑπάρχουν καὶ ἄλλα ἐπικιοδομητικὰ βιβλία, τὰ ὅποια ὑποβοηθοῦν μεγάλως τὴν διατήρησιν καὶ τὴν αὔξησιν τῆς πνευματικῆς ζωῆς μας, τοιαῦτα δὲ εἶναι παρ' ἡμῖν αἱ πλεῖστα τῶν ἐκδόσεων τῆς Ἀδελφότητος τῶν Θεολόγων «ἡ Ζωή», καὶ ἰδιαιτέρως, «ὁ Προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου», τοῦ Ἐδσεβίου Μαιθοπούλου, πρὸ πάντων ὅμως καὶ κατ' ἐξοχὴν «ἡ μίμησις τοῦ Χριστοῦ, Θωμᾶ τοῦ Κεμπισίου, ἥτις εἰς ἑκατοντάδας δλοκλήρους ἐκδόσεων κυκλοφοροῦσα εἰς τὰς χώρας τῆς Δ' Ἐυρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα καὶ μοναδικὴν ἐπιτυχίαν ἤρχισε διαδιδόμενη καὶ ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη.

Γ'. Διὰ τὴν διατήρησιν ὅμως τῆς ἐσωτερικῆς μας ζωῆς ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ἐκ μέρους ἡμῶν τῶν ἰδίων ἐπιμελῆς καὶ λεπτομερῆς προσοχὴ καὶ ἐξέτασις καθ' ἑκάστην ἡμέραν τοῦ ἐσωτερικοῦ μας ἀνθρώπου. Ἡμεῖς εἴμεθα οἱ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κληθέντες νὰ συνεχίσωμεν τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων τοῦ Μονογενοῦς Αὐτοῦ Υἱοῦ Κυρίου Ἰ. Χριστοῦ. Τὸ ἔργον τοῦτο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων μισεῖ καὶ διαρκῶς πολεμεῖ καὶ ἐκ παντὸς τρόπου προσπαθεῖ νὰ ματαιώσῃ ὁ μισόκαλος ἐχθρὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, «ὁ ἀντιδικὸς ἡμῶν διάβολος, ὅστις ὡς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίη». Οὗτος προσπαθεῖ πάντοτε τὰς ἀκροπόλεις νὰ καταβάλλῃ καὶ διὰ τοῦτο ὡς στόχον τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ ἔχει τὸν Ἰ. Κληρὸν τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸς ἐμβάλλει τοὺς πειρασμούς, ἐμπνέει τὴν ἀλαζονείαν, παρασύρει εἰς τὴν φιληδονίαν αὐτὸς ὡθεῖ καὶ ὠρισμένην τάξιν ἀνθρώπων νὰ συκοφαντῶσι, νὰ διασύρῃσι, νὰ κατηγορῶσι καὶ νὰ σχολιάζωσι τὸν ἱερέα καὶ ὄλας του τὰς πράξεις. Ὅφείλεται λοιπὸν μεγίστη προσοχὴ ἐκ μέρους μας καὶ ἐπαγρύπνησις ἀνύστακτος ὥστε νὰ μὴ δίδωμεν

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ Δ. ΛΩΛΗ
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΕΝ Τῶ ΚΟΛΛΕΓΙῶ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

I

Ὁ γηραιὸς Συμεὼν δευόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὸν Χριστὸν τεσσαρακονθήμερον βρέφος ἄφου ἦδη ἀρίστησε τὸν Θεόν, διότι ἠξιώθη νὰ ἴδῃ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου. στραφεὶς πρὸς τὴν Θεοτόκον εἶπεν εἰς αὐτὴν τὰ ἐξῆς διὰ τὸ μέλλον τοῦ παιδίου Ἰησοῦ: «ἰδοὺ οὗτος κεῖται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον²». Πράγματι δέ, ὅπως προεῖπε, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἔγινε, ἀκόμη καὶ μετὰ τῶν μαθητῶν του. Ἐνας ἐκ τῶν μαθητῶν του τὸν προδίδει³ καὶ ὁ ἰσχυρότερος τὸν ἰοῦν καὶ τὴν καρδίαν τὸν ἀρνεῖται τρίς⁴, μεθ' ὅρκου μάλιστα, οἱ δὲ λοιποὶ πάντες τὸν ἐγκαταλείπου⁵ ἐν ὄρα κινδύνου.

Ἐὰν ὁ ἄμεσος κύκλος τῶν μαθητῶν του, μετὰ τῶν ὁποίων συνέζησε καὶ συνέφαγε ἐπὶ τριετίαν, παρουσιάζει τοιοῦτον θέαμα ἀπιστίας ἢ ὀλιγοπιστίας, δὲν πρέπει νὰ ἀποροῦμεν, διότι παρουσιάσθησαν μετέπειτα ἄλλοι ὄχι ἀπλῶς ἀπιστοῦντες, ἀλλὰ καὶ σφοδροὶ γεγόμενοι πολέμιοι, οἱ ὅποιοι μόνον ἐξ ἀκοῆς ἐμάνθανον περὶ τοῦ προσώπου καὶ τῆς διδασκαλίας του.

Ἄς μὴ ωανῆ δὲ καθόλου παράδοξον, ὅτι τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ δράσις Του καὶ ἡ διδασκαλία Του καὶ τὸ τριετὲς ἔργον Του θὰ ἀπέληγον εἰς ἓνα ἄδοξον τέλος διὰ τοῦ σταυρικοῦ του θανάτου καὶ θὰ ἐχάνετο εἰς τὰ δάθη τῶν αἰώνων τὸ ὄνομά Του, τὸ

1. Λουκ. 2,22

2. Λουκ. 2,34. Καὶ ὁ Renan πολὺ ἀργότερα ἐπανάλαβε: «Drapeau de nos contradictions, tu seras le signe autour duquel se livrera la plus ardente bataille». E. Renan, Vie de Jesus, Paris 1938, p. 270.

3. Ματθ. 26,47.

4. Ματθ. 26,69.

5. Ματθ. 26,56. «Τότε οἱ μαθηταὶ πάντες ἀφέντες αὐτὸν ἔφυγον» ἀμέσως μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Ἰησοῦ. Πρβ. καὶ Γρ. Παπαμιχαήλ, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τραγῶς καὶ ἀκαταγνώστως ἀποδεικνυομένη, Ἀθήναι 1936 «οἱ μαθηταὶ (τοῦ Ἰησοῦ) ἦσαν μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ μικροφυχοὶ, ὥστε «ἀφέντες αὐτὸν ἔφυγον» εἰς δ' ἐξ αὐτῶν μάλιστα καὶ τὸν ἀπηνήθη μεθ' ὅρκου!» σ. 12.

ἀφορμὰς εἰς τὸ νὰ κατηγορεῖται καὶ διασύρεται τὸ ὑποῦργημά μας καὶ πίπτει τοιοῦτοτρόπως τὸ γόητρόν μας καὶ ἡ ἀθθεντία, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἔχωμεν διὰ νὰ ἀσκῶμεν μὲ ἀποτελεσματικότητα τὴν ἀποστολήν μας ἐν τῷ κόσμῳ.

Μὲ αὐτὰ τὰ πνευματικὰ μέσα εἰμποροῦμεν ἀπολύτως νὰ εἴμεθα θέβαιοι, ὅτι ποτὲ ἡ θεία χάρις, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφειλομεν τὸ πᾶν, δὲν θὰ εἶναι ξένη πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ μὲ τὴν δύναμιν καὶ τὴν πανοθενουργὸν ἐοθήθειάν της θὰ διατηρῶμεν πάντοτε καθαρὰν, διαφανῆ, ἀγίαν τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν μας καὶ θὰ εἴμεθα ἄξιοι ὑπηρέται Χριστοῦ καὶ οἰκονόμοι μυστηρίων Θεοῦ.

† Ο ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ ΜΙΧΑΗΛ

όποιον μόνον ως άπλη άνάμνησις θά ύφίστατο, εάν δέν συνέβαινε τδ εκπληκτικόν και μοναδικόν εις την παγκόσμιον Ιστορίαν θαύμα της αναστάσεως του. Η άνάστασις, άλλως τε, ύπήρξεν ή βάσις και ή άφετηρια της έξαπλώσεως της διδασκαλίας Του, ή αναστασις έξαλώδωσε τους πριν έντρομους μαθητάς Του, ή αναστασις άπετέλεσε τδ περιεχόμενον του κηρύγματος των άποστόλων, ή αναστασις άπετέλει και άποτελει τδν άκρογωνιαίον λίθον του Χριστιανισμού, άποτελει αυτό τδ θεμέλιο. Μή γενομένης της αναστάσεως καταπίπτει άφ' έκυτου δλόκληρον τδ οικοδόμημα του Χριστιανισμού. Έπι πλέον δέν έχει ούδέν νόημα και ούδέν περιεχόμενον ή πίστις εις Χριστόν άνευ του γεγονότος της αναστάσεως 9.

Τήν σπουδαιότητα ταύτης κατανοήσαντες και οι Άπόστολοι δέν έπαυσαν να την τονίζουν ιδιαίτέρως και αυτό τδ γεγονός να έχουν ως κέντρον παντός έργου και λόγου 10. Αδτός δ' άπόστολος των έθνών ουρανοδόμων Παύλος κατανοών βαθύτατα τδ μέγεθος της σημασίας και της αξίας της αναστάσεως πάντοτε την έξηρε και διεκήρυττεν εις τους λόγους του και δέν παρημέλει να την σημειώνη και εις τας επιτολάς του 11. Τοιουτοτρόπως, συγκεφαλαίων τρόπον τινά, την δλην αξίαν του Χριστιανισμού εις την άνάστασιν, κατ' επανάληψιν 12 έξοασε και έτόνιζε: «εί δέ Χριστός ούκ έγήγερται, κενόν άρα τδ κήρυγμα ήμών, κενή δέ και ή πίστις υμών. εθρισκόμεθα δέ και ψευδομάρτυρες του Θεού, δι' ήμαρτυρήσαμεν κατ' α τδ Θεού, δι' ήγειρε τον Χριστόν, εν ουκ ήγειρεν...

6. Γρ. Παπαμιχαήλ. Ε. Α. σελ. 18 «εί μαθηταί άπογοτηθέντες, όποτεθαρρημένοι και διεσπασμένοι: θά έξήρχοντο άπαρτήρητοι από της σκηνής τέλει ληθμονημένοι, άφ ή ν ο ν τ ε ς μ ο ν ο ν ύ π ι σ τ ή ν τ ω ν μ ι α ι α ν ά ν ά μ ν η σ ι ν παρ' άπουγνήσε άπατείας του νέου Μωσίου».

7. Πράξ. Άπ. 2,82. 1,10. κ. ά. "Ότε δ' Παύλος εβρίσκετο εις Αθήνας, οι άρχόντοιοι Αθηναίοι και οι φιλόσοφοι συνεζήτησαν μεταξύ των, τι είναι αυτός δ' υνός διδάσκαλος και τι διδάσκει. Έβρασι δέ μέχρις αούτων, πριν τους άμιληση εις τδν Άρειον Πάγον, ή σήμη «εί τον Ίησούν και την Άνάστασιν εδηγγέλλετο αυτοίς». Πράξ. 17,18. Ίδε και Γ. Δ. Φραγκούλη, Άνάστασις του Ί. Χριστού. Θε. και Χρ. Έγκυκλοπαιδεία, Αθήναι 1936. κ. Α' σελ. 1002, 1064.

8. «Εάν άρθή ή πίστις εις τδ γεγονός τούτο, ο χριστιανισμός θά καταρρεύσει διά μιας μετά πάσης της δογματικής και ήθικής αυτού διδασκαλίας». Γρ. Παπαμιχαήλ «Πάνταυ» 1918, σελ. 265. Ίδε και Κ. Μεγγρέλη Η Ιστορική αξιοπιστία της αναστάσεως του Κυρίου. Σέρραϊ 1934, σελ. 7. έξ «δογματική και ήθική σημασία της αναστάσεως του Χριστού». Ε.Λ. Ργυνού, Η άνάστασις του Ί. Χριστού μετ. Μ. Σκελεροπούλου, Αθήναι 1890, σελ. 340 έξ.

9. Γ. Παπαμιχαήλ, ή αναστασις του Ί. Χ. τρανώς κλπ. σελ. 4. «εάν ή αναστασις είναι ψεύδος, τότε ή Καινή Διαθήκη δλόκληρος είναι άπάτη, ούδ' έν δε από τον Χριστιανισμόν είναι δεκτικόν οιασδήποτε δικαιώσεως». Πρβ και Ε. Ργυνού, έ. ά. σελ. 245.

10. Πράξ. 4, 33. «και μεγάλη δύναμις απεδίδον τδ μαρτύριον οι άπόστολοι της αναστάσεως του Κυρίου Ίησοφ». κ.α.

11. Τιμόθ. έ' 2,8 Ρομ. 2,25. 6,4. 8, 34. 14,9. Α' Κορ. 6, 14. 15,20. έ' Κορ. 4, 14 Α' Θεο. 4, 14. κ.α. Εδηγγελίση δέ την άνάστασιν πανταχού εις Άντιόχειαν της Βιθυνίας (Πράξ. 13,30), Θεσσαλονίκην (Πράξ. 17,3), Αθήνας (Πράξ. 17,31).

12. «Ενθ' άνωτέρω. Ίδε και Γ. Δ. Φραγκούλη Ε. Α. σελ. 1065.

εί δέ Χριστός ούκ έγήγερται, ματαία ή πίστις υμών 13.

Ένεκα της μεγάλης ταύτης σπουδαιότητας και κεφαλαιώδους σημασίας της αναστάσεως του Χριστού, πάντες οι πολέμιοι του Χριστιανισμού από των πρώτων ήμερών 14, από των πρώτων δημάτων του πρδ εκεί έστρεψαν τδ βάλη της άμφιβολίας και της άπιστίας και της άρνήσεως 15. Έκτεσε και μέχρι σήμερα αγωνίζεται ή άπιστία τούτου τδ γεγονός να άμφισδητήση και διδ' πανταίον διεστραμμένων συλλογισμών και αναληθειών και ανακριθειών προσπαθεί να άποδείξη, ότι ο Χριστός δέν άνέστη πράγματι.

Από τδ πρώτον ψεύδος, τδ όποιον επέβαλαν διά θεωρητικής οι άρχιερείς και γραμματείς του Ίσραήλ, εις τδς στρατιώτας κατ' α την νύκτα της αναστάσεως έτι δηθεν άπεκοιμήθησαν οι στρατιώται και έκλεψαν τδ σώμα Του οι μαθηταί Του 16, μέχρι σήμερα διεταπόθησαν και άλλα υποθέσεις 17, διά των όποιών επιχειρείται να παρασταθί ή μη γεγονός ή άνάστασις.

Μία των θεωριών και υποθέσεων τούτων, την όποιαν διετύπωσαν πρδ παντός ο πολδς Strauss 18 και

13. Α' Κορινθ. 15, 14-17.

14. Έκτενή αξιοσημείωσι των κατ' α του προσώπου του Χριστού αντιλογίων και άμφιβολιών από άρχαιολόγων έδε Άρχ. Μ. Κοντοστόπουλου. Ο έτος του Ίησοφ, Τόμ. Α'. Αθήναι 1928. σελ. 92-102.

15. Συστηματικώτερος άσκησις και πολέμιος ύπήρξεν Παλαδίνος ο έθνικός Κέλσος, τδν όποιον άνέκρινεσ ο πολδς Ώριγένης. «Ο Κέλσος άποκαλεί ταρατίνας τδ περί αναστάσεως και καθόλου του Ίησοφ εις Άδου». Α. Ν. Μ. π. α. λ. ά. ν. ο. υ. Ηστοριολογία, Αθήναι 1930, σελ. 150. 1. Καθόλου περί Κέλσου έδε Α. Ε. Μ. π. α. λ. ά. ν. ο. υ. έ. ά. σελ. 149 έξ, και τδ κατ' α Κέλσου, του Ώριγένους Ε. Η. Μίγνη κερ. 11, 341 έξ.

16. Τδ Συμβόλιον των πρεσβυτέρων απέβαλε εις τους στρατιώτας να είπουν «εί οι μαθηταί κατ' α νύκτα έκλέψαντες έκλεψαν αυτόν ήμών κοιμημένον». Άφού προηγουμένως «άοργήτοι ίκανά έδωκαν τδς στρατιώταις». κατ' α. 28,11 έξ. Δέν άχ είναι δόκιμος ο παραδοξολογία τδν Ίησοφ ή κανεί, δι' α τούτοι έπίστευσαν εις την πραγματικήν άνάστασιν του Χριστού, μετά τους στρατιώτας, οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι οι όποιοι προσπαθήσαν να την συγκαλύψου.

17. Αι κυριώτεροι των διατυπωθεισών θεωριών κ τδ της αναστάσεως και των μετά την άνάστασιν άμφιστησεων του Χριστού είναι αι εξής:

1) Ο Ίησοφς έκλήθη από τδν μαθητάν του από τδν τάρον. (Εβραϊκή θεωρία περιεχομένη εις τδ εδάγγελιο (Ματθ. 28, 11 έξ.)

2) Ο Ίησοφς σπασθηθείς δέν άπέθανε, εκάθε νεκροφάνειαν ή λιποθυμίαν, εκ της όποιας ανήλθε. Τούτο δέ ήρημνεύθη έξ άνάστασις. Herden, Ubleiermacher, Paulus, κλπ.

3) Ο Ίησοφς απέθανεν πραγματικώς και έτάφη, αλλά δέν άνέστη. Έδημιουργήθη έι ή ύστα της αναστάσεως από τους μαθητάς του, οι όποιοι έπαθον παραίτησιν και άτακότητα. Κέλσος, Strauss, Renan κ. ά.

4) Αι υιοθέτηται μετά τδν θάνατον του Ίησοφ ευρανόσει του δέν ήσαν τίποτα άλλο παρά φαινόμενα πνευματικά, Kehm, Schenkel, Lotze κ. ά.

Εθρούτερον περί των θεωριών τούτων και την ανακρίσιν των έδε τας έν τή βιβλιογραφία αναγκαρούμενας ειδικάς μονογραφίας των Γρ. Παπαμιχαήλ, Παν. Τέλεμη π. α. λ. α. Γρ. Τσεργαγιάννου, Κ. Μεγγρέλη Η.Ε.Ργυνού.

18. Πρδ της «μυθικής» άποκλήθεισε θεωρίας του Strauss, έδε, πλατύτερον Γρ. Παπαμιχαήλ, ο Ί. Χριστός ως ιστορικόν πρόσωπον, σελ. 1665. Η. Τσεργαγιάννου, Ίησοφς ο από Ναζαρέτ. [σελ. 119] έξ. Κ. Νίσιγιάννη.

ὁ διαβόητος Renan⁹ ἔχει ὡς ἀκολούθως. Ἡ ἀνάστασις εἶπον, εἶναι μία πλάνη, ἡ ὅποια ἐπεβλήθη καὶ ἐπιστεύθη ὡς γεγονός. Διέδωκαν δὲ τὴν πλάνην αὐτὴν αἱ μυροφόροι γυναῖκες, αἱ ὅποια μετέβησαν εἰς τὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ. Μὲ δεδαρυμένον παρελθὼν αἱ γυναῖκες αὐταὶ καὶ ἐκ φύσεως ὑστερικαὶ ἠπατήθησαν, ἐπλανήθησαν καὶ τὴν πλάνην τῶν διέδωκαν καὶ ἐπέβαλαν καὶ εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ εἰς ἐλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα. Εἶπον, δηλ. ὁ Strauss, ὁ Renan καὶ οἱ ἄλλοι μετ' αὐτῶν, ὅτι μερικαὶ γυναῖκες ὑστερικαὶ ἐν ὑπερδιεγέρσει διατελοῦσαι, πράγμα τὸ ὅποσον ἀφήρει τὴν νηφαλιότητα καὶ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς λογικῆς, ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν Χριστὸν καὶ νομίσασι, ὅτι εἶδον ἀναστάντα αὐτόν, κατῳρθώσαν¹⁰ τὰ πείσου καὶ τὸν ἀπλοῖκτον κύκλον τὸν μαθητῶν του²⁰ καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐπετεύχθη νὰ πιστευθῆ μία ἀπάτη ὡς γεγονός καὶ ὁ κόσμος²¹ μέχρι σήμερον νὰ πιστευθῆ εἰς πλάνην προελθοῦσαν ἐκ μιᾶς αὐταπάτης μερικῶν ὑστερικῶν γυναικῶν²².

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη θὰ ἀποτελέσῃ τὸ θέμα τῆς μετὰ χειρὰς μελέτης. Θὰ ἐπιδιώξωμεν τὴν ἀναίρεσιν αὐτῆς καὶ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐσφαλμένου τῆς ὑποθέσεως ἐπὶ τῆ βάσει τῶν κειμένων τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀκολουθοῦντες κατὰ πόδας τὴν σχῆσιν καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὰς διαθέσεις τῶν γυναικῶν ἀκολούθων τοῦ Ἰησοῦ μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς πρώτης γνωριμίας των μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀναστάσεως²³.

μν. ἔ σελ. 82 ἐξ. E. L. P r u v o t, μν. ἔ σελ. 207 ἐξ. Γ. Τ σ ε ρ ν α γ ι ά ν ν ο υ. Ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ σ. 114 ἐξ.

19. Ὁ E. Renan θεωρῶν τὸν Ἰησοῦν ἕνα κοινὸν ἄνθρωπον, νομίζει, ὅτι ἐταλεῖσθε πλέον τὸ στάδιόν του διὰ τοῦ θανάτου του (E. Renan, vie de Jesus, P 270) καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀναπτύσσει τὴν θεωρίαν του περὶ τῆς ἀναστάσεως εἰς τὸ βιβλίον του Vie de Jesus, (πρὸς τοῦ ἰδίου. Οἱ Ἀπόστολοι, μν μετ. σ. 3 Δ.Σ. Μ π α λ ά ν ο υ, Ἐρν. Ρενάν, Ἀθήναι 1923, σελ. 36 ἐξ Γρ. Π α π α μ ι χ α ή λ ο Ρενάν καὶ ὁ βίος τοῦ Ἰησοῦ. Ἀθήναι, 1925) ἀλλὰ εἰς τὸ βιβλίον του οἱ Ἀπόστολοι, Κεφ. Α. Ἡ γένεσις τῶν περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ δοξασιῶν. Αἱ ἐν Ἰερουσαλήμ ἐμφανίσεις, μετὰ φρ. Μ. Ἀννίνου, Ἀθήναι. 1913, σελ. 51 ἐξ. Ἰδε καὶ Γρ. Π α π α μ ι χ α ή λ ο Ἰ. Χ. ὡς ἱστορικὸν πρόσωπον σελ. 20 ἐξ. Π. Τ ρ ε μ π έ λ α, ἔ. α. σελ. 449 ἐξ. Γρ. Τ σ ε ρ ν α γ ι ά ν ν ο υ, ἔ. α. σελ. 114 ἐξ. Κ. Μ ε γ γ ρ έ λ η. μν. ἔ σελ. 82 ἐξ. E. P r u v o t, μν. ἔ σελ. 207 ἐξ.

20. Ἡ ἀπλοῖκῆ διάνοια συνδυάζεται κάλλιστα μετὰ τῆς ἄκρας τῆς ψυχῆς ἀγαθότητος. Οἱ μαθηταὶ ἐπίστευον εἰς τὰ φαντάσματα· ἐφαντάζοντο θαύματα τελοῦμενα περὶ αὐτοὺς καὶ δὲν μετείχον ποσῶς τῆς συγγόνου των φευκῆς ἐπιστήμης. . . . Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ ἐλογίζοντο μετὰ τῶν ἀπλοῦκωτέρων Γαλιλαίων. Ern. Renan. Οἱ Ἀπόστολοι, σ. μ. σελ. 63 Ἰδε καὶ σελ. 62.

21. «Ἡ σκὰ ἢ πλασθεῖσα ὑπὸ τῶν λεπτῶν αἰσθητηρίων τῆς Μαρίας πλανᾶται ἀκόμη ἐπὶ τοῦ κόσμου. Βασιλεὶς καὶ προστάτις τῶν δνειροπόλων ἢ Μαρία ἠδυνήθη ὑπὲρ πάντα (πάντα)· ἄλλην νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ δνειρόν της, νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς ἄλλους τὴν ὄψασίαν τῆς περιπαθοῦς ψυχῆς της». Ern. Renan. Οἱ Ἀπόστολοι, μν. μετ. σελ. 60.

22. «Ἀφοῦ ἡ ὑρόνησις ἀρνεῖται νὰ κατηγορήσῃ τὸ ταλαίπωρον ἀνθρώπινον γένος. τὸ ἀδικηθὲν ὑπὸ τῆς μόρας. ἄφες τὴν ἀφροσύνην νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ πείραμα. Τίς τάχα εἶναι ὁ σοφὸς ὁ χάρις εἰς τὸν κόσμον χαρὰν μεγαλυτέραν ἢ ἢ δαιμονόπληκτος Μαρία ἢ Μαγδαληνῆ»; Ern. Renan Οἱ Ἀπόστολοι, σ. μ. σελ. 60.

23. Τὴν ἱστορίαν τῆς ἀναστάσεως ἰδὲ εἰς τὰ σχετικὰ κείμενα τῶν Εὐαγγελίων (Ματθ. 28,1—15, Μαρκ. 16,1—12,

II

Παραλλήλως πρὸς τὸν ἐπίσημον στενὸν κύκλον τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ εἶχε σχηματισθῆ καὶ ἕνας ἀνεπίσημος εὐρὺς κύκλος γυναικῶν ἀκολούθων καὶ θαυμαστῶν αὐτοῦ. Αὐτὰς δὲν τὰς ἐκάλεσεν ὁ Ἰησοῦς πλησίον του, οὔτε τὰς προώριζε δι' ἀποστολικὴν τινα διακονίαν ἢ κήρυκας τοῦ εὐαγγελίου καὶ τῆς διδασκαλίας Του. Ἦτο ἕνας εὐσεβὴς ἄμιλος γυναικῶν, σχηματισθεὶς αὐθορμήτως ἐκ διαφόρων λόγων καὶ ἀφορμῶν.

Δὲν γνωρίζομεν τὰ ὄνόματα ἄλλων τῶν γυναικῶν τοῦ ἔμλου τούτου οὔτε καὶ οἱ εὐαγγελισταὶ μᾶς πληροφοροῦν τοὺς λόγους, ἕνεκα τῶν ὁποίων ἠκολούθησεν ἐκάστη τὸν Ἰησοῦν. Δυνάμεθα ὅμως εὐκόλως νὰ ἐννοήσωμεν τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους τὸν ἠκολούθουν. Ἄλλαι θὰ ἠκολούθουν αὐτὸν ἐξ εὐγνωμοσύνης διὰ θεραπείαν καὶ ἴασις, τὴν ὅποιαν εὐρον αἱ ἰδία ἢ στενὸν καὶ προσφιλὲς τῶν πρόσωπον. Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἀναφέρει ὅτι ἠκολούθουν τὸν Ἰησοῦν γυναῖκες «αἱ ἦσαν τεθεραπευμέναι ἀπὸ νόσων καὶ μαστίγων ἀπὸ πνευμάτων πονηρῶν καὶ ἀσθενειῶν²⁴». Ἄλλαι διὰ τὴν προστασίαν καὶ τὴν εὐσπλαχνίαν τὴν ὅποιαν ἔδειξεν πρὸς αὐτὰς συγχωρήσας μόνος αὐτὸς τὸ ἁμαρτωλὸν παρελθὼν των²⁵. Ἄλλαι θὰ προσηλυκύντο ἀπὸ τὴν ἰσχυρὰν προσωπικότητα καὶ τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν γοητεύουσαν διδασκαλίαν του, ἢ ὅποια ἐθέριμυε καὶ ἐσαγήνευε καὶ ἠχημαλώτιζε τὰς ψυχὰς των²⁶.

Εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς δυνάμεθα νὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν εὐνοϊκὴν καὶ εὐεργετικὴν καὶ αὐτόχρημα ἀνθρωπιστικὴν στάσιν τοῦ Ἰησοῦ ἀπέναντι τῆς γυναικῶς γενικῶς. Βλέπουν ἐνώπιόν των τὸν μόνον προστάτην των καὶ αὐτὸν μόνον εἰς ἄλλην τὴν ἀνθρωπότητα νὰ φέρεται πρὸς τὴν γυναῖκα ὡς πρὸς ἄνθρωπον. Βλέπουν αὐτὸν μόνον νὰ τὴν ἀνορθώσῃ καὶ νὰ τῆς διδῇ τὴν θέσιν, ἢ ἕποια τῆς ἀροῖζῃ πλησίον τοῦ ἀνδρός, ὁ ὅποιος τὴν εἶχε ποδοπατήσῃ καὶ τὴν εἶχε μεταβάλλει ἐγωϊστικῶς εἰς ἀντικείμενον καὶ κτή-

Λουκ. 24,1—12, Ἰωάν. 20,1—18) καὶ εἰς τὰ ἐξῆς: Ν. Α ο ύ θ ι α ρ ι, Ὁ Βίος τοῦ Χριστοῦ—Τὸ Θεῖον δρῆμα, Ἀθήναι 1932. Ἰ. Π α π α δ ο π ο ύ λ ο υ Ἱστορία τῶν παθῶν καὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Ἀλεξ. 1932. Ἀ ρ χ. Θ. Σ π υ ρ ο π ο ύ λ ο υ, Ὁ Βίος καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἀθήναι 1933, σελ. 479 ἐξ. Ἀ ρ χ. Σ. Π α π α κ ώ σ τ α, Τὰ θαύματα τοῦ Κυρίου, Ἀθήναι 1935, σελ. 423 ἐξ.

24. Λουκ. 8,1—3.

25. Εἶναι γνωστὸν ὅτι κατηγοροῦσαν οἱ Φαρισαῖοι τὸν Ἰησοῦν, ὅτι «μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐσθίει». (Ματθ. 9,11). Εἰς ταύτην τὴν κατηγορίαν ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν, ὅτι «οὐ χρεῖαν ἔχουσιν οἱ ἰσχυόντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες» (αὐτόθι 9,12) καὶ ἀλλαγῶν ὅτι «οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρνοι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (αὐτόθι 21,31). Πολλοὶ ἐκ τούτων τῶν πορνῶν ἀσφαλῶς θὰ τὸν ἠκολούθουν, ὅπως ἡ γνωστὴ μας Μαρία ἢ Μαγδαληνῆ (ἐὰν ἀποδεχθῶμεν ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ ἰδία ἢ ἀλεψίσα τὸν Ἰησοῦν μετὰ τὸς πόδας τοῦ Ἰησοῦ. (Λουκ. 7,36. πρὸς Π. Μ π ρ α τ σ ι ώ τ ο υ, Ἡ γυνὴ ἐν τῇ βίβλῳ. σελ. 53,1) καὶ ἴσως ἢ διασωθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ λιθοβολισμοῦ ὑπὸ τῶν Φαρισαίων (Ἰωάν. 8 3—11), πρὸς καὶ Π. Μ π ρ α τ σ ι ώ τ ο υ, ἔ. ἄ. σελ. 28.

26. Πρὸς Λουκ. 11,27.

μα του άνευ ψυχής και άνευ αξίας²⁷.

Είναι γνωστόν ποία ήτο ή θέσις τής γυναικός προχριστιανικώς. Είς τήν προχριστιανικήν Ἑλλάδα ή θέσις τής γυναικός ήτο καλύτερα κατά τούς παλαιότερους ήρωϊκούς χρόνους²⁸ παρά τούς μετὰ ταῦτα δοκίμους, όποτε ή γυνή υπελαμβάνεται «ως έν κατωτέρας του άνδρός αξίας»²⁹. Τήν ιδ' άν γνώμην περι γυναικός είχαν και οι μη έλληνες λαοί τής Ἀνατολής και τής Δύσεως, τών εξαιρέσεων ούσών ελιγίστων³⁰. Ἀκόμη και φιλόσοφοι τής περιωπής του Σωκράτους, του Πλάτωνος και του Ἀριστοτέλους δέν τήν άνεγνώριζον ως άνθρωπον και δέν τής έδιδον καμμίαν αξίαν³¹. Βεβαίως ή Ισραηλιτις εύρίσκεται εις καλύτεραν μοίραν από τās γυναίκας τών έθνικών³². Ἀλλά άν και ήτο ευνούικωτέρα ή θέσις τής γενικώς έν συγκρίσει με τήν θέσιν τών γυναικών τών άλλων λαών, έν τούτοις και αυτή υστερεί του άνδρός και ήθικώς και θρησκευτικώς και κοινωνικώς.

Ἡθικώς τήν έμείλωνε ή πολυγαμία. ή όποία υφίστατο και παρ' Ἰουδαίους και τήν ήτίμαζεν ή ατεκνία. Ἄν και έξισούται με τόν άνδρα, έν τούτοις ό Ἰουδαίος δέν παύει να τήν θεωρή κτήμά του³³.

Και εις τό πεδίο τής θρησκείας, άν και ό Μωσαϊκός νόμος δέν τήν εξισώνει με τόν άνδρα, αι γνώμαι τών ειδικών διχάζονται, άλλοι θεωροῦντες αυτήν μετέχουσαν τής θρησκευτικής ζωής δημοσία και άλλοι τούναντίον³⁴. Τέλος κοινωνικώς «εστερείτο αυτή αστικῶν δικαιωμάτων και ήτο όπωσδήποτε ύποδεεστέρα του άνδρός»³⁵. Δέν θα πρέπει φυσικά κατόπιν τούτων να περιμένωμεν, ότι ύφίστατο παρ' αὐταίς και κάποια μόρφωσις ή μορφωτική προσπάθεια. Τούτο

όμως ισχύει δια τόν πλῆθος τών γυναικῶν του λαού και δέν αποκλείεται μερικαι γυναικειαι προσωπικότητες να μετειχον κάποιας μορφώσεως³⁶.

Ἀπέναντι όλων τούτων τών ιδεών έστάθη ό Ἰησοῦς και έδωκε εις αυτήν τήν θέσιν, ή όποία τής ήρμοζε³⁷. Και τούτο έδειξε δια τών λόγων Του και δια τών έργων Του, συναναστραφείς μετ' αυτής, συμπονέσας αυτήν, ευεργετήσας και έλεήσας αυτήν παντοιοτρόπως.

Δι' όλους αυτούς και άλλους ποικίλους λόγους έσχηματίσθη αυτός ό ευσεβής όμιλος τών γυναικῶν, ό όποιος θα άπετελείτο ίσως όχι μόνον από Ἰσραηλίτιδας, αλλά και μη Ἰσραηλίτιδας³⁸ και προερχομένας από κάθε κοινωνικήν τάξιν³⁹.

Ἀπό τόν κύκλον αυτόν τών γυναικῶν, άλλαι συνεπάθουν τόν Ἰησοῦν κρυφίως λόγω τής κοινωνικής των θέσεως⁴⁰, άλλαι φανερά και τέλος άλλαι ήκολούθουν αυτόν παντοῦ και πάντοτε μέχρι και του σταυροῦ του θανάτου και τής αναστάσεως.

Είς τόν όμιλον τούτον τών γυναικῶν ακολουθῶν διακρίνομεν γυναίκας, αι όποιαί ήσαν φιλόστοργοι διάκονοι, ύπηρετούσαι τόν διδασκαλόν των⁴¹ και σχεδόν εις αυτήν τήν διακονίαν εύρίσκουσαι τήν ψυχικήν των χαράν. Παράδειγμα θαυμασίον τιαούτης φιλοστόργου διακόνου έχομεν τήν Μάρθαν, τήν αδελφήν τής Μαρίας και του Λαζάρου, ή όποία τόσοσ «περιεσπάτο περι πολλήν διακονίαν»⁴², ώστε έδέχθη από τὰ χείλη του γλυκού διδασκάλου τής τήν περιφημον επίπληξιν «Μάρθα, Μάρθα μεριμνάς και τυρβάξην περι πολλά»⁴³.

Ἀντιθέτως από τās διακόνους έχομεν άλλας, αι όποιαί δέν ένδιεφέροντο σχεδόν καθόλου δια τās υλικὰς ανάγκας. Αὐτῶν μόνη άγαλλίασις και τρυφή ήτο να καθήνται παρὰ τούς πόδας του διδασκάλου και να ακούουν αυτού έμμιλούντος. Πρότυπον εικόνα τιαούτης άφωσιωμένης μαθητριάς έχομεν τήν αδελφήν τής Μάρθας, Μαρίαν, ή όποία «παρακαθίσασα παρὰ τούς πόδας του Ἰησοῦ ήκουε τόν λόγον αυτού»⁴⁴. Ὁ Χριστός ήτο φιλοξενούμενος εις τό σπίτι

27. Γενικώς οι έξής λόγοι θα συνέτειναν εις τό να σχηματισθῆ περι τόν Ἰησοῦν ό κύκλος αὐτὸς τών γυναικῶν.

1) Ἡ ισχυρά προσωπικότης του Ἰησοῦ.

2) Ἡ συμπεριφορά Του προς τās γυναίκας.

3) Ἡ εὐπλαχνία Του προς τās άμαρτωλὰς και πόρνas.

4) Αἱ θεραπείαι και αἱ ίάσεις.

5) Ἡ καταδεικτικότης Του (Ἰωάν. 4.7 έξ.).

6) Ἡ διδασκαλία Του, ήτις έθέρμαινε τās ψυχὰς των και τās έσαγήνευε.

28. Ἰδε Σοφ. Α' όλ η: Ἡ κοσμογονία κατά τήν Ἀγίαν Γραφήν και τούς αρχαίους Ἑλληνας, Α' Γένεσις—Μυθολογία, Θεσσαλονίκη 1937, σελ. 61 έξ. Δ. Σ. Μπαλαάνου, Ἡ θέσις τής γυναικός κλπ. σελ. 16 έξ.

29. Ἰδε Π. Μπρατσιώτου μν. έ. σελ. 26 και 10 έξ.

30. Π. Μπρατσιώτου μν. έ. σελ. 10 έξ. 25 έξ. Leipoldt, Jesus und die Frauen σελ. 1 Δ. Σ. Μπαλαάνου μν. έ. σελ. 4, 6, 9, 10, 14, 29.

31. Π. Μπρατσιώτου μν. έ. σελ. 10,1, όπου και αι διάφοροι παραπερται εις ειδικὰς μονογραφίας. Γενικώς περι τής θέσεως τής γυναικός ιδεε, Δ. Σ. Μπαλαάνου, Ἡ θέσις τής γυναικός έν τας θρησκείαις και ιδίως έν τῃ Χριστιανισμῷ. Ἀθήναι 1910.

32. Π. Μπρατσιώτου, έ. α. σελ. 19 έξ. 22 έξ. Τοῦ αὐτοῦ Χριστιανισμός και Φεμινισμός, «Χρ. Γράμματα» 1939, σελ. 67. Τ. Θεμέλη, Αἱ γυναίκες τής Ἀγ. Γραφής, «Εκκλ. Φάρος» 1928, σελ. 57 έξ.

33. Π. Μπρατσιώτου, Ἡ γυνή έν τῃ βίβλῃ σελ. 13 έξ. Πρὸς και Σ. Α' όλ η μν. έ. σελ. 59 έξ. Δικαιολογημένως ήδύνατο και να τήν άπολύση. Δευτερ. 24,1 κ. α. πρὸς και Ματθ. 5.31. Β. Βέλλα, Τὰ τέκνα παρ' Ἰσραήλ, Ἀθήναι 1932, σελ. 4. Τοῦ αὐτοῦ, Ὁ Ισραηλιτικός γάμος, Ἀθήναι 1935, σελ. 26 έξ.

34. Π. Μπρατσιώτου Ἡ γυνή έν τῃ βίβλῃ, σελ. 19.

35. Ἐνθ. α. σελ. 24.

36. Ἐνθ. α. σελ. 23.

37. Ἐνθ. άν. σελ. 31. Ὁ Χριστιανισμός έπεσφράγισε τήν τειλειαν έξούφωσιν τής γυναικός εις τό έπίπεδον του άνδρός δια του στόματος του αποστόλου Παύλου εἰπόντος: «οὐκ ένι άρσεν και θήλυ πάντες γάρ ύμετερ εις έστε έν Χριστῷ Ἰησοῦ». Γαλ. 3,28.

38. Δέν είναι καθόλου άπίθανον να ήσαν μεταξύ τών περι τόν Ἰησοῦν γυναικῶν πρώτον ή Σαμαρείτις ή όποία έγινε πρώτη άπόστολος εις τούς συμπατριώτας τής (Ἰωάν. 4.28 προς 39) και δεύτερον ή ευεργετηθεῖσα έκείνη «Ἑλληνίς. Συροφονίτισσα τῷ γένει». (Μρκ. 7,24, έξ. Ματθ. 15,21 έξ.) πρὸς και Π. Μπρατσιώτου έ. α. σελ. 26 Τοῦ αὐτοῦ, Χριστιανισμός και φεμινισμός, έ. α. σελ. 68 έξ.

39. Μεταξύ τών άλλων γυναικῶν πρέπει να συγκαταριθμηθοῦν και αι γυναίκες δύο επισήμων προσώπων, ή σύζυγος του Πιλάτου (Ματθ. 27,19) και ή «Ἰωάννα γυνή Κουζᾶ έπιτρόπου Ἡρώδου» (Λουκ. 8,2).

40. Ματθ. 27,19.

41. «...Ἐστραι πολλαί [γυναίκες], αιτινες διηκόνουν αὐτῷ από τών ύπαρχόντων οὐταίς» (Ματθ. 8,3,27,53). Πρὸς και Π. Μπρατσιώτου, Ἡ γυνή έν τῃ βίβλῃ, σελ. 52.

42. Λουκ. 10,40.

43. Λουκ. 10,41.

44. Λουκ. 10,40.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

(Μάρκ. 1,1—8)

α') *Ἀρχὴ τοῦ Εὐαγγελίου...* Ὡς γέγραπται ἐν τοῖς προφήταις... (στίχ. 1,2). Βαθὺ σχόλιον τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου ὡς πρὸς τὸν χαρακτῆρα, τὸ ἔργον καὶ τὸν τίτλον τοῦ Προδρόμου, ἐτι δὲ καὶ ὡς πρὸς τὴν σχέσιν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης πρὸς τὴν Καινὴν. Τὸ ἔργον τοῦ Προδρόμου δὲν ἦτο αὐτοτελὲς καὶ ἀνεξάρτητον ἢ ὅλη δημοσίᾳ, ἐμφάνις καὶ δρᾶσις τοῦ ἁγίου ἐκείνου προφήτου δὲν ἦτο παρὰ τὸ προσίμιον, ἢ ἀρχὴ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ. Οὕτως, ἢ ἱστορία τοῦ Προδρόμου συνυφαίνεται πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς τις *Εἰσαγωγή* εἰς αὐτήν. Συνεδέετο δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀπώτατον παρελθὸν Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, διότι καὶ περὶ αὐτοῦ ἀγγέλλεται ἐν τοῖς προφήταις. Ἦτο ἐπομένως ὁ Πρόδρομος ὡς τις *κρίκος* συνδέων τὰς Δύο Διαθήκας. β') *Ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου...* (στίχ. 2). Ἄλλος τίτλος δηλωτικὸς τῆς ἐπισιμότητος, τῆς τιμῆς, τῆς ἀξίας, τῆς προσωπικότητος, καὶ τοῦ ἔργου τοῦ ἔρημικοῦ Προφήτου. Ἦτο ὁ ἐπιπεφορισμένος Ἄνωθεν μὲ εἰδικὴν ὑψηλὴν ἐντολήν νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου». Ἦτο ὁ «μέγιστος τῶν προφητῶν», ὁ «μείζων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν» καὶ ὁμοῦ πόσον ἢ ἔξωτερικὴ του ἐμφάνις ἤρχετο εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν ἀξίαν του! Ταπεινὸς ὅσον οὐδεὶς ἔχων συναίσθησιν ἑαυτοῦ πλήρη λιτοδίατος καὶ ἀπερίττος. Ἦν δὲ ὁ Ἰωάννης ἐνδεδυμένος τρίχας καμήλου καὶ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφύν αὐτοῦ, καὶ ἐσθίων ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριον» (Μάρκ. 1,6). Δὲν εἶναι οὗτος ζῶν παράδειγμα ὅτι ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ ἀξία δὲν μετροῦνται ἐκ τῶν ἔξωτερικῶν φαινομένων; γ') Καὶ πόσον ἦτο προηλωμένος εἰς τὸ ἐπίμοχθον ἔργον του! Αἱ παντοῖαι στερήσεις, ὁ βίος ὁ ἔρημικὸς δὲν ἴσχυον νὰ ἀνακάψουν τὴν κοινωφελῆ αὐτοῦ δρᾶσιν. Πιστὸς εἰς τὴν ἀποστολήν του, ἀκάματος εἰς τὰς προσ-

της καὶ ὄφειλε νὰ τὸν περιποιηθῇ. Αὐτὴ τὸσον ἀφωσιώθη εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἰησοῦ, ὥστε ἐγκατέλειπε τὴν ἀδελφὴν της, ἢ ὅποια δὲν ἔμποροῦσε πλέον μόνη νὰ τὸν ὑπηρετῇ καὶ παραπονεῖται εἰς τὸν Ἰησοῦν διὰ τὴν ἐγκατάλειψιν ταύτην⁴⁵. Ὡς τελευταίαν κατηγορίαν γυναικῶν τοῦ ἐμίλου τοῦ Ἰησοῦ, διακρίνομεν τὰς τολμηρὰς ἐκείνας μυροφόρους καὶ εὐαγγελιστριάς, αἱ ὅποιαι τολμηρότεραι τῶν μαθητῶν ἀκολουθοῦν τὸν διδάσκαλον κατὰ πόδας κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς του, κατὰ τὴν σταύρωσιν, κατὰ τὴν ταφὴν καὶ πρῶτ' πρῶτ' ἔρχονται εἰς τὸν τάφον, πληροφοροῦνται τὴν ἀνάστασιν καὶ μεταδίδουν τὸ χαρμόσυνον γεγονός καὶ εἰς τοὺς μαθητάς. Ἐξοχώτατον παράδειγμα τοιαύτης μυροφόρου καὶ εὐαγγελιστριάς ἔχομεν τὴν Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν, περὶ τῆς ὁποίας θὰ ὁμιλήσωμεν κατωτέρω διεξοδικότερον.

(Συνεχίζεται)

45. «Κύριε οὐ μέλει σοι, ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου μόνην μὲ κατέλιπε διακονεῖν» Λουκ. 10 40.

παθείας του, ἀνένδοτος εἰς τὰς ἀντιξοότητες καὶ τὰς ἀντιδράσεις, δεινὸς κατὰ τῆς ἀμαρτωλότητος καταπέλτης, ἐκήρυσσε τὸ «βάπτισμα τῆς μετανόιας», καὶ ἐβάπτισε τοὺς μετανουοῦντας καὶ ἐξομολογουμένους. (στ. 4). Τοιαύτη ἀκρίβεια καὶ προσήλωσις εἰς τὸ καθῆκον, καὶ δὴ ὑπὸ τὰς μᾶλλον δυσμενεῖς συνθήκας, τοιαύτη τοῦ καθήκοντος ἐκτέλεσις εἶναι ὑποτυπώδης διὰ τοὺς συναισθανομένους τὸ καθῆκον αὐτῶν ὡς ἀποστολῆν, ὡς ἐντολήν τοῦ Θεοῦ. δ') *Καὶ ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν πᾶσα ἡ Ἰουδαία χώρα...* (στίχ. 5). Καὶ ὄχι μόνον αὐτῆ. Κατὰ τὰς ἀφηγήσεις τῶν Εὐαγγελιστῶν Ματθαίου καὶ Ἰωάννου, συνέρρεον καὶ «πᾶσα ἡ περὶχωρὸς τοῦ Ἰορδάνου», καὶ ἐκ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἐβαπτίζοντο πάντες ἐν τῷ Ἰορδάνῳ ποταμῷ ὑπ' αὐτοῦ ἐξομολογούμενοι τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν». (στίχ. 5). Πόσον πολλάκις ὁ λαὸς ὁ ἀπλοῖκός διαισθάνεται τὸ ἀληθὲς μεγαλεῖον ἐν τῇ ἄκρῃ ταπεινώσει, καὶ δὲν ἐπηρεάζεται ἀπὸ ἐξωτερικῶν ἐμφανίσεως! ε') Δόξα ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ ἱκανὴ νὰ κινήσῃ πάντα ἄλλον εἰς τύφον καὶ ἔπαρσιν. Πόσον ὁμοῦ μετρούμενος ὁ Ἰωάννης! «Ἔρχεται ὁ ἰσχυρότερός μου ὀπίσω μου, οὐ οὐκ εἰμι ἱκανὸς κύψας λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ!» (στ. 7).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

(Ματθ. 4,12—17)

α') *Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι Ἰωάννης παρεδόθη...* Ἀπὸ τότε ἤρξατο κηρύσσειν. (στ. 12,17). Εἶναι γνωστὰ αἱ συνθῆκαι ὑπὸ τὰς ὁποίας ὁ ἠρωϊκὸς προφήτης Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς καὶ Πρόδρομος παρεδόθη εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἄνοσιου ἐκείνου τετραάρχου Ἡρώδου τοῦ Ἀντίπα (πρβλ. Ματθ. 14,3—4). Κρινομένη κατ' ἄνθρωπον ἢ τόσον πρόωρος καὶ δραματικὴ φυλάκισις τοῦ προφήτου θὰ ἠδύνατο νὰ ἐρημνευθῇ ὡς ἐπικίνδυνος διὰ τὸ μέλλον τῆς χριστιανικῆς ἀναδημιουργίας τῆς ἀνθρωπότητος περιπέτεια. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπεριόρητον τοῦ Θεοῦ βουλήν ἢ δέσμευσις τοῦ Ἰωάννου ὑπῆρξεν ἔναυσμα καὶ ἀφετηρία τῆς ἀναδημιουργίας ταύτης. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡς ἀπάντησιν εἰς τὴν πολιτικὴν βίαν καὶ τὴν ἀθλίαν κατάχρησιν τῆς ἐξουσίας ἀπήντησε πάραυτα θέτων εἰς τὰ ἅγια χεῖλη του αὐτὰς ταύτας τὰς βαρυσημάντους τοῦ προφητικοῦ κηρύγματος φράσεις: «Μετανοεῖτε ἡγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν». Ὅπως, ὡς ἔλεγεν ὁ Παῦλος: «Ὡς ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα τοῦ Κυρίου καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ!» (Ρωμ. 11,33). β') *Καταλιπὼν τῆς Ναζαρέτ* (στίχ. 13). Καίτοι ὁ Ἰησοῦς ἐγεννήθη ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, ὡς πατὴρ αὐτοῦ ἔθεωρεῖτο ἢ Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας. (πρβλ. Λουκ. 4,23 24). Ἐκεῖ εἶχον μόνιμον κατοικίαν ἢ Παρθένος Μαρία καὶ ὁ Ἰωσήφ· ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς ἀνετράφη· ἐκεῖ καὶ διέμενε τὸ πλεῖστον τοῦ βίου του. Ὅτε λοιπὸν, ἐπιστρέφων ἐκ τῆς Ἰουδαίας μετὰ τὸ βάπτισμα αὐτοῦ καὶ τὴν «παράλυσιν» τοῦ Ἰωάννου, ἦλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὴν πατρίδα του πρῶτον, τὴ Ναζαρέτ, ἥνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ καλῶν τοὺς πατριώτας του εἰς σωτηρίαν. Πάντες ἐμαρτύρουν αὐτῷ καὶ θαύμαζον ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος τοῖς ἐκπορευομένοις ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ». (Λουκ. (4,22).

Δὲν εἶναι τοῦτο δεῖγμα τῆς ἰδιαίτερας τιμῆς, τῆς ἰδιαίτερας στοργῆς, τοῦ ἰδιαίτερου ἐνδιαφέροντος τὸ ὁποῖον ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν πρὸς τὴν πατρίδα ἡμῶν; γ') *Καὶ καταλιπὼν*.. (στ'χ. 13). "Ἐδειξε τὴν προτίμησίν του πρὸς τοὺς συμπατριώτας του ὁ Ἰησοῦς· ἄλλ' εὐθύς, ὡς εἶδεν ὅτι δὲν ἀνταπεκρίθησαν εἰς τὸ ἐνδιαφέρον του τὸ πατριωτικὸν οἱ συμπολίται του, καὶ ἀντὶ νὰ ἐμβαθύνωσι καὶ νὰ ἀπορλέπωσιν εἰς τὴν προσωπικότητα, καὶ τὸ ἔργον του, περιειργάζοντο ἀσφόως τὴν ἀνθρωπίνην καταγωγὴν του, τὸ οἰκογενειακὸν του περιβάλλον, καὶ τὴν κοινωνικὴν του ἔσιν, λέγοντες, «Οὐχ' οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ» (Λουκ' 4 22), «οὐχ' οὗτός ἐστιν ὁ τέκτων, ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας» (Μάρκ. 6,3), εὐθύς λοιπὸν ὡς εἶδε τοιοῦτον σκεπτικισμόν, τοιοῦτον ῥηθόνον, τοιαύτην ἀκαμφίαν, ὁ Σωτὴρ, παρὰ τὴν ἰδιαίτερον ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα του, ἀδιστάκτως ἐγκατέλειπεν αὐτήν, καὶ αὐτοὺς τοὺς οἰκείους αὐτοῦ, καὶ ἐγκατεστάθη εἰς ἄλλην πόλιν, «εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν ἐν ὁρίοις Ζαβουλῶν καὶ Νεφθαλείμ».—Θεῖον παράδειγμα διὰ τοὺς ἀσκούντας ὑψηλὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολήν: νὰ αἴρωνται χάριν αὐτῆς ὑπεράνω γῆτιμῶν δεσμῶν, προσωπικῶν ἀναμνήσεων, προσωπικῶν συμπαθειῶν καὶ ἢ ἀντιπαθειῶν καὶ ἐκδουλεύσεων.

Ε. Ι. Κ.

Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΓΥΘΕΙΟΥ

Τῆ 28 λήξαντος μηνὸς ἐγένετο ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ Ἀθηνῶν ἡ χειροτονία τοῦ Ἐφηφισμένου Μητροπολίτου Γυθείου καὶ Οἰτύλου Θεοφ. Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Δασκαλάκη ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Δαμασκηνοῦ, συμπαραστατουμένου ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ἀρτης κ. Σπυρίδωνος, Σερρών κ. Κωνσταντίνου, Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Δράμας κ. Γεωργίου, Πολυανῆς κ. Κυρίλλου, Ἡλείας κ. Ἀντωνίου, Σύρου κ. Φιλαρέτου, Τριφυλίας κ. Ἀνθίμου, Γόρτυνος κ. Πρεσκοπίου, Ἀτικῆς κ. Ἰακώβου, Πρεβέζης κ. Ἀνδρέου καὶ Ναυπακτίας κ. Γερμανοῦ. Ὁ ὑπεψήφιος προεφώνησε τὸν Μακρ. Ἀρχιεπίσκοπον διαγράψας δι' ἑλίγων τὰς εὐθύναις τοῦ ὑψηλοῦ ἀξιώματος καὶ τὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ. Ὁ Μακρὸς ὡτατος Ἀρχιεπίσκοπος, ἀντιφωνήσας, ἔδωκεν εἰς τὸν χειροτονοῦμενον Μητροπολίτην ὑψηλὰς ὑποθήμας περὶ τῆς ἀποστολῆς τῶν ποιμένων τῆς ἐκκλησίας κατὰ τὰς παρούσας, δυσχερεῖς, στιγμάς.

Κατὰ τὴν χειροτονίαν παρίσταντο ἐν τῷ Ἱ. Βήματι τὰ μέλη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, οἱ παρεπιδημῶντες Μητροπολίται καὶ ὁ Ἐξαρχος τοῦ Παναγίου Τάφου, ἐν τῷ Ναῷ δὲ ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὑπουργὸς τῶν Ὀρησκευμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας κ. Λογοθετόπουλος, ὁ Ἐπίτροπος τῆς Ἐπικρατείας παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου Ὀρησκευμάτων κ. Ι. Πολυγένης καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν πρώην Ὑπουργῶν, οἱ πλείστοι τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ἀπειρον πλῆθος λαοῦ,

Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 964 τῆς 10 Ἰανουαρίου 1942 Νομοθετικοῦ Διατάγματος ὠρίσθη, ὅτι ἀπὸ τοῦ Πανεπιστημιακοῦ ἔτους 1941—1942 ἄρχεται ἡ λειτουργία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Ὡς τακτικαὶ ἔδραι τῆς Σχολῆς ὀρίζονται αἱ κάτωθι:

1) Γενικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, 2) Γενικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Γραμματολογίας, 3) Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, 4) Εἰσαγωγῆς καὶ Ἐρμηνείας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐκ τε τοῦ πρωτοτύπου καὶ τῆς μεταφράσεως τῶν Ἑβδομήκοντα (Ο')· 5) Εἰσαγωγῆς καὶ Ἐρμηνείας τῆς Καινῆς Διαθήκης· 6) Συστηματικῆς Θεολογίας· 7) Ὀρησκαιολογίας καὶ Φιλοσοφίας· 8) Κατηχητικῆς καὶ Ἱστορίας τῆς Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς· 9) Λειτουργικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ὀμιλητικῆς καὶ 10) Ποιμαντικῆς, Ἐξομολογητικῆς καὶ Ἱεραποστολῆς.

Συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ὡς ἄνω Νομοθετικοῦ Διατάγματος, κατ' εἰσήγησιν τοῦ ἀρμοδίου ἐπὶ τῶν Ὀρησκευμάτων καὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας Ὑπουργοῦ κ. Κ. Λογοθετοπούλου, διωρίσθησαν οἱ κάτωθι πρῶτοι δικτῶ τακτικοὶ καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης: 1) Δ. Πετρακόπουλος, Ἐπίτροπος τῆς Ἐπικρατείας παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου· 2) Ἰω. Τράκας, Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Διευθύνσεως Ὀρησκευμάτων παρὰ τῷ οἰκίῳ Ὑπουργείῳ, εἰς τὴν ἔδραν τῆς Ὀρησκαιολογίας καὶ Φιλοσοφίας· 3) Κ. Μπόνης, ἐπικουρικὸς καθηγητὴς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, εἰς τὴν ἔδραν τῆς Γενικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Γραμματολογίας· 4) Β. Ἰωαννίδης, ἐπικουρικὸς καθηγητὴς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, εἰς τὴν ἔδραν Εἰσαγωγῆς καὶ Ἐρμηνείας τῆς Καινῆς Διαθήκης· 5) Β. Ἐξαρχος, ἐπικουρικὸς καθηγητὴς ὡς ἄνω, εἰς τὴν ἔδραν τῆς Κατηχητικῆς καὶ Ἱστορίας τῆς Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς· 6) Δ. Μωραΐτης, ἐπικουρικὸς καθηγητὴς Παν. Ἀθηνῶν, εἰς τὴν ἔδραν τῆς Λειτουργικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ὀμιλητικῆς· 7) Ἀβέρκιος Παπαδόπουλος, Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, εἰς τὴν ἔδραν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας καὶ 8) Δ. Κουϊμουτσόπουλος, Δ)τῆς τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, εἰς τὴν ἔδραν τῆς Ποιμαντικῆς, Ἐξομολογητικῆς καὶ Ἱεραποστολῆς.

Οἱ πλείστοι τῶν νεοδιορισθέντων καθηγητῶν θ' ἀναχωρήσουν συντόμως εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπως ἀναλάβουν ὑπηρεσίαν.

ΟΙ ΧΕΙΡΟΝΟΗΘΕΝΤΕΣ ΝΕΟΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΙ

† Ο Γυθείου και Οιτύλου ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ο νέος Μητροπολίτης Γυθείου και Οιτύλου κ. Χρυσόστομος ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις τῷ 1905. Προριζόμενος διὰ τὸ ἱερατικὸν στάδιον, ἐφοίτησεν εἰς τὴν Ριζάρειον Ἐκκλησιαστικὴν Σχολὴν, συνεχίσας ἀκολούθως τὰς θεολογικὰς τοῦ σπουδᾶς εἰς τὴν Θεολογικὴν σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐξ ἧς καὶ ἔτυχε διπλώματος.

Εἰς τὸ Ἱερατεῖον εἰσῆλθε τῷ 1931, χειροτονηθεὶς διάκονος. Ἀρχικῶς ὑπηρέτησεν ὡς Ἱεροκλήρυς τῆς «Εὐσεβείας» ἐν Μυτιλήνῃ, ὁπόθεν ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας, ἐχειροτονήθη ὡς ἐφημερεύων Ἱεροκλήρυς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἁγίου Νικολάου.

Αἱ ἐξαιρετοὶ διοικητικαὶ ιδιότητες, τὰς ὁποίας εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην θέσιν ἀνέπτυξε, συντέλεσαν ὥστε, νεώτατος ἀκόμη, νὰ διορισθῇ ἐν ἔτει 1934 Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πεντέλης, τῆς ὁποίας καὶ τὰ οἰκονομικὰ ἐξυγίανε καὶ τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴν ἐβεβαίωσεν. Ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην, ἠδυνήθη νὰ περισώσῃ πολλὰ κτήματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἐν ἔτει 1938 διωρίσθη Ἐκκλησιαστικὸς Διευθυντὴς τῶν δημοσυντηρητῶν Ἱδρυμάτων καὶ Νεκροταφείων τῆς Πρωτευούσης, ὑπηρέτησας εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἐπὶ τριετίαν περίπου.

Τέλος, ἀπὸ τῆς ἀποκαταστάσεως τοῦ Κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου, (Ἰούλιος 1941) μέχρι τῆς χειροτονίας του ὡς Μητροπολίτου Γυθείου καὶ Οιτύλου ὑπηρέτησεν ὡς Πρωτοσύγγελλος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, λαβὼν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδείξῃ, ἐπὶ εὐρυτέρου πεδίου δράσεως, τὰ ἐξαιρετὰ διοικητικὰ του χαρίσματα.

Ο νέος Μητροπολίτης Γυθείου καὶ Οιτύλου θεωρεῖται βέβαιον ἐκ μέρους τῶν γνωριζόντων αὐτόν, ὅτι θὰ σημειώσῃ λαμπρὰν ἐπιτυχίαν ἐν τῇ ἀσκῆσει τῶν νέων ποιματωρικών του καθηκόντων.

† Ο Παραμυθίας Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου κ. ΚΥΡΙΑΛΟΣ

Ο νέος Μητροπολίτης Παραμυθίας ἐγεννήθη ἐν Καλάμαις τῷ 1904, ἐπεράτωσε δὲ τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς εἰς τὸ Γυμνάσιον τῆς γενετῆρας του. Ἀκολούθως ἐφοίτησεν εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Σχολὴν Γλωσσῶν καὶ Ἐμπορίου ὡς καὶ εἰς τὴν Σχολὴν Μεταξᾶ ἐπὶ ἕν ἔτος.

Εἰς ἡλικίαν δέκα ὀκτὼ ἐτῶν ἐκάρη μοναχὸς ἐν τῷ Ἀγιωνύμῳ Ὄρει, ἐγγραφεὶς συγχρόνως εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Παράλληλως πρὸς τὰς θεολογικὰς σπουδὰς, παρηκολούθησε καὶ τὰ παιδαγωγικὰ μαθήματα τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς, τυχὼν οὕτω πτυχίου Θεολογικοῦ καὶ παιδαγωγικοῦ.

Ἀποφοιτήσας τοῦ Πανεπιστημίου, προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος ὡς Πρωτοσύγγελλος καὶ Ἱεροκλήρυς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καρδίτσας, ἔνθα ἐπὶ ὀκταετίαν ὄλην

ὑπηρέτησε, διακριθεὶς διὰ τὴν εὐγλωτίαν, διὰ τὴν διοικητικὴν του ἱκανότητα καὶ τὴν χρηστότητα τοῦ ἡθους του. Κατὰ τὸ 1933, μετετέθη εἰς Καλάμας, ὑπηρέτησας λίαν εὐδοκίμως ἐπὶ ἔτος ὡς Πρωτοσύγγελλος καὶ Ἱεροκλήρυς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Μεσσηνίας.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἐκτιμῶσα τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν δράσιν τοῦ κληρικοῦ τούτου, ἐπρότεινε τὸν διορισμὸν του ὡς Ἱεροκλήρυκος καὶ ἐφημερίου τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων. Εἰς τὴν θέσιν ταύτην ὑπηρέτησεν ἐπὶ ὀκταετίαν, ἐκτελῶν μετὰ περισσῆς εὐσυνειδησίας τὸ καθήκον του ὡς προκύπτει καὶ ἐκ τῶν ἐκθέσεων τῶν κατὰ καιροὺς Διοικητῶν τοῦ Σχολείου. Ὡς στρατιωτικὸς ἱερεὺς ἔφερε τὸν βαθμὸν τοῦ Λοχαγοῦ.

Πλὴν τῆς κηρυγματικῆς δράσεώς του, ὁ νέος Μητροπολίτης ἔχει καὶ ἀξιόλογον συγγραφικὴν δράσιν, ἰδίᾳ εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ. Τυχάνει ἐνεργὸν μέλος τῆς Ἑταιρίας Βυζαντινῶν Σπουδῶν καὶ ἐπίτιμον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Λαογραφικῆς Ἑταιρίας τῶν Θεσσαλῶν. Ἡ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων ἔχει ἐκδόσει πλείστας διαλέξεις αὐτοῦ γενομένας κατὰ καιροὺς πρὸς τοὺς Εὐέλπιδας.

Ο Σεβασμιώτατος κ. Κύριλλος, κληθεὶς εἰς τὴν κενωθείσαν θέσιν τῆς Μητροπόλεως Παραμυθίας διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ πρώην τοιούτου κ. Γεωργίου ὡς Μητροπολίτου Δράμας, παρέχει ἔλα τὰ ἐχέγγυα, ὅτι ἡ Ἀρχιερατεία του θὰ ἀποβῇ κατ' ἐξοχὴν λυσιτελής πνευματικῶς καὶ ἐθνικῶς διὰ τὴν ἐμπιστευθεῖσαν εἰς αὐτὸν πνευματικὴν παροικίαν.

† Ο Κυθήρων ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Ο νέος Μητροπολίτης τῆς ἀνασυσταθείσης Ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Κυθήρων κ. Ἀμβρόσιος ἐγεννήθη ἐν Σπάρτῃ. Ἐχων παιδιόθεν κλίσιν πρὸς τὸ ἱερατικὸν στάδιον καὶ ἀνατραφεὶς ἐκκλησιαστικῶς, ἐνεγράφη, ἅμα τῷ πέρατι τῶν γυμνασιακῶν σπουδῶν, εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, ὁπόθεν ἔλαβε τὸ δίπλωμά του ἐν ἔτει 1909. Ὀλίγα ἔτη πρὶν (τῷ 1904) περιδληθεὶς τὸ τοῦ κληρικοῦ ἔνδυμα, ἐνεγράφη ὡς δόκιμος εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἁγίων Ἑσσαράκοντα. Μετὰ δύο ἔτη ἐχειροτονήθη Διάκονος, τοποθετηθεὶς ἀρχικῶς μὲν εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίου Γεωργίου (Καρύτση), ἀκολούθως δὲ εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ Ἱερὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος.

Βραδύτερον, χειροτονηθεὶς Πρεσβύτερος καὶ Ἀρχιμανδρίτης, διωρίσθη Ἱεροκλήρυς παρὰ τῇ Ἱ. Μητροπόλει Σπάρτης, ἔνθα ἐκήρυξε λίαν ἐπιτυχῶς, ἐπισπάσας τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τῶν πιστῶν διὰ τὴν εὐφράδειαν καὶ τὴν ἀρετὴν του. Ἀκολούθως διωρίσθη εἰς τὸ Ἐφηβεῖον Ἀδέρωφ, ἔνθα ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ δράσῃ λίαν ἐποικοδομητικῶς καὶ νὰ συντελέσῃ, ὥστε οἱ πλείστοι ἐκ τῶν τροφίμων τοῦ Σωφρονιστηρίου τούτου νὰ ἐξέλθουν ἐκείθεν χρηστοὶ καὶ χρήσιμοι διὰ τὴν κοινωνίαν πολιταί. Ἡ ὁρᾶσις αὐτῆ ἐπέσυρε τὴν ἐκτίμησιν τῶν ἱεραρχικῶς προϊσταμένων αὐτοῦ. Μετὰ τινα ἔτη, παραιτηθεὶς τῆς θέσεως ταύτης, διωρίσθη ὡς Ἱερατικὸς Προϊστάμενος τοῦ ἐν

Νεφ. Φαλήρω ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἔνθα ὑπηρέτησε μέχρι τῆς ἐκλογῆς του ὡς Μητροπολίτου Κυθήρων.

Ὁ νέος Μητροπολίτης, κατὰ τὸ μακρὸν ἱερατικόν του στάδιον, διεκρίθη διὰ τὴν εὐμάθειάν του, διὰ τὴν κηρυγματικὴν του ἱκανότητα, τὴν ἐνάρετον ζωὴν του, τὸ σεμνὸν ἦθος του, τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ καθήκον καὶ τὴν βαθεῖαν ἀγάπην του πρὸς τὰ πνευματικὰ τέκνα, τὰ ὁποῖα τῷ ἐνεπιστεύετο ἡ Ἐκκλησία. Εἰς τὴν νέαν του διακονίαν δὲν ὑπάρχει ἀμφισβόλια, ὅτι θὰ λάβῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀναπτύξῃ ἔτι μᾶλλον τὰς ἀρετὰς του εἰς ὄφελος τῆς ἐμπιστευθείσης αὐτῷ παροικίας.

† Ὁ Νευροκοπίου Γεωργίος

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁμοφώνως ἐξελέξατο Μητροπολίτην τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Νευροκοπίου τὸν Ἀρχ. κ. Γεώργιον Παπαγεωργιάδην. Ὁ νέος Μητροπολίτης εἶναι ἀληθῶς ἐκ τῶν καλῶν καὶ ἱκανῶν κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας. Υἱὸς ἱερέως ἐμorfώθη χριστιανικῶς ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἐγνώριζεν ἐκ μικρᾶς ἡλικίας, «τὰ ἱερὰ γράμματα, τὰ δυνάμενα σοφίαι εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν χριστῷ Ἰησοῦ» (Β' Τιμοθ. γ'. 16), ἔχων ζωὴν χριστιανικὴν. Ἐκ ζήλου θρησκευτικοῦ καὶ φιλομαθείας ἐσπούδασεν ὡς ἀριστα ἐν τῇ γεραρᾷ κατὰ Χάλκην Θεολ. Σχολῆ. Μετὰ δὲ τὴν ἀποφοίτησιν, γενόμενος κληρικὸς, εἰργάσθη φιλοπόνως καὶ εὐσεβῶς ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου εἰς διαφόρους Ἐκκλησιαστικὰς θέσεις ἐν τε τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος, ἔνθα κατέφυγεν κατὰ τοὺς διωγμοὺς ἐν Τουρκίᾳ. Ὁ Μητροπολίτης Νευροκοπίου εἶπερ τις ἄλλος, γνώστης τῆς διοικήσεως καὶ τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας, ἔχει ζήλον κατὰ Θεὸν ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας, ὑπὲρ ἧς γεναιῶς καὶ μεθεταίαν κρίσιν ἠμύνητο καὶ δὴ ἀπέναντι «τῶν δεσφύλων κενοφωνῶν καὶ ἀντιθέσεων τῆς ψευδωνύμου γνώσεως» (Α' Τιμοθ. στ'. 20) καὶ τῶν θρησκευτικῶν προπαγανδῶν καὶ Χριστιανικῶν παραφύδων.

Ὁ νέος Μητροπολίτης κ. Γεώργιος ἐγεώργει τὸν ἀγρὸν τοῦ Κυρίου διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ ἐδίδασκεν εὐκαιρῶς, ἀκαιρῶς τὰς θείας διδασκαλίας εἰς τοὺς χριστιανοὺς κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Ἱ. Χρυσοστόμου, ὅστις λέγει, ὅτι ὁ «ὑπηρέτης Χριστοῦ» μίαν δέον νὰ ἔχῃ σπουδὴν «ὥστε τὸν κινδυνεύοντα ἐξαρπάσαι οὐκ ἀπὸ κινδύνου αἰσθητοῦ (οὗτος γὰρ οὐδὲ κινδυνος) ἀλλ' ὑπὸ τοῦ τῆς ψυχῆς κινδύνου, τοῦ παρὰ τοῦ Διαβόλου τοῖς ἀνθρώποις ἐπιφερομένου» (Ὁμιλ. 50 εἰς Ματθ. § ε').

Κατὰ τὴν χειροτονίαν του ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ, προσεφώνησε καταλλήλως καὶ ἀντεφώνησεν ὑπερόχως ὁ Μκαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Δαμασκηνός, παραστήσας καὶ διαζωγραφήσας τὰ νέα ὑψηλὰ του καθήκοντα ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει τῆς Μακεδονίας. Ἐν δὲ τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐγένετο ἡ ὑπόδοχή προσελθόντος πολλοῦ κόσμου καὶ συγχαίροντος αὐτῷ καὶ τῇ Ἐπαρχίᾳ. Κατὰ ταύτην προσεφώνησε συντόμως

ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας, ὁ Σ. Σύρου κ. Φιλάρετος καὶ ἄλλοι λαϊκοὶ ἐκ τῆς Μακεδονικῆς χώρας, ἀφ' ἧς διεδόθη τὸ φῶς τῆς ἡμερώσεως διὰ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Συγχαίρομεν τῇ Ἐκκλησίᾳ Νευροκοπίου ἐπὶ τῇ ἀποκτήσει τοιοῦτου Ἱεράρχου καὶ Ποιμένος. Εὐχόμεθα δὲ αὐτῷ τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν καὶ χάριν πρὸς ἐπιτελεσιν τῶν νέων ὑψηλῶν καθηκόντων ἐπὶ πολλὰ ἔτη διότι «ἔργον τὸ πρᾶγμα (ἐστὶ) οὐκ ἀνεσις φροντίς, οὐ τρυφή· λειτουργία ὑπεύθυνος, οὐκ ἀρχὴ ἀνεξέταστος· πατρικὴ κηδεμονία, οἰκονομικὴ προστασία, οὐκ ἀλογοθέτητος ἐξουσία», ὡς λαμπρῶς χαρακτηρίζει τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἐπισκόπου Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης.

† Ο ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ Αὐτῆς τῆς 24 Φεβρουαρίου ἐ. ε. προέβη εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κηρουσίας Μητροπόλεως Γυθείου καὶ Οἰτύλου προτείνασα μὲν ψήφοις κανονικαῖς τοὺς Παν. Ἀρχ. Ἱ. Χρυσόστομον Δασκαλάκη, Χρυσάνθον Πολίτην καὶ Μεθόδιον Κοντοστάνον ἐκλέξασα δ' ἐξ αὐτῶν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας τὸν Παν. Ἀρχ. Ἱ. Χρυσόστομον Δασκαλάκη κατασταθέντα οὕτω Μητροπολίτην τῆς Ἁγιοτάτης Μητροπόλεως Γυθείου καὶ Οἰτύλου.

Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ προέβη εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς ἀνασταθείσης Μητροπόλεως Κυθήρων προτείνασα μὲν ψήφοις κανονικαῖς τοὺς Παν. Ἀρχ. Ἱ. Ἀμβρόσιον Ἀντωνόπουλον, Σπυρίδ. Ἐρμογένην καὶ Ἐμμαν. Καρπάθιον, ἐκλέξασα δ' ἐξ αὐτῶν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας τὸν Παν. Ἀρχ. Ἱ. Ἀμβρόσιον Ἀντωνόπουλον, κατασταθέντα οὕτω Μητροπολίτην τῆς Ἁγιοτάτης Μητροπόλεως Κυθήρων.

Ὡσαύτως προέβη εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κηρουσίας Ἱ. Μητροπόλεως Νευροκοπίου προτείνασα μὲν ψήφοις κανονικαῖς τοὺς Παν. Ἀρχ. Ἱ. Γεώργιον Παπαγεωργιάδην, Ἰωακείμ Σμυρνιώτην καὶ Δημ. Θεοδοσίην, ἐκλέξασα δ' ἐξ αὐτῶν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας τὸν Παν. Ἀρχ. Ἱ. Γεώργιον Παπαγεωργιάδην κατασταθέντα οὕτω Μητροπολίτην τῆς Ἁγιοτάτης Μητροπόλεως Νευροκοπίου.

Ὁμοίως προέβη εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κηρουσίας Ἱ. Μητροπόλεως Δράμας προτείνασα μὲν ψήφοις κανονικαῖς τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας Ζιχνῶν κ. Ἀλέξανδρον, Παραμυθίας κ. Γεώργιον καὶ Θεοφ. Ἐπίσκοπον Βρεσθῆνης κ. Γερμανόν, ἐκλέξασα δ' ἐξ αὐτῶν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Παραμυθίας κ. Γεώργιον κατασταθέντα οὕτω Μητροπολίτην τῆς Ἁγιοτάτης Μητροπόλεως Δράμας.

Εἰς τὴν οὕτως κηρούσαν Ἱ. Μητροπόλιν Παραμυθίας κλπ. προέβη ἐν τῇ αὐτῇ ὡς ἄνω συνεδρίᾳ εἰς τὴν πλήρωσιν αὐτῆς προτείνασα μὲν ψήφοις κανονικαῖς τοὺς Παν. Ἀρχ. Ἱ. Κύριλλον Καρμαλιώτην, Ἐμμανουὴλ Καρπάθιον καὶ Χρυσόστομον Μπόγδην ἐκλέξασα δ' ἐξ αὐτῶν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγ. Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας τὸν Παν. Ἀρχ. Ἱ. Κύριλλον Καρμαλιώτην κατασταθέντα οὕτω Μητροπολίτην τῆς Ἁγιοτάτης Μητροπόλεως Παραμυθίας κλπ.

Εὐθὺς ἀμέσως ἐτελέσθη ἡ τελετὴ τῶν μεγάλων μηνυμάτων κατὰ τὴν ἀνωτέρω τάξιν.

— Διὰ διαταγμάτων : 1. Κατετάγησαν εἰς τὴν Γ' βαθμολογικὴν κατηγορίαν οἱ ἱερεῖς Μιχ. Κυριασόπουλος ἐφημέριος Ἀγ. Νικολάου Καισαριανῆς Ἀθηνῶν, Γεώργ. Νι-

κολάου 'Αγ. Τριάδος (Βούσης) Κηφισσίας, Εύαγ. Σταματελάκης 'Αγ. Τριάδος (Κονιστρών) Κηφισσίας.

2. 'Ανεγνωρίσθη ως αυτοτελής Μονή ή ιδιωτική κοιτάγη «Κόκκινη 'Εκκλησία» τής 'Ι. Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος κλπ.

3. Προήχθη εις τόν βαθμόν Τμηματάρχου Β' τάξεως ό 'Ιεροκήρυξ τής 'Ι. Μητροπόλεως 'Ιωαννίνων Αρχ. Β. Πετράκης.

4. Διορίσθη Γραμματεὺς παρὰ τῆ 'Ι. Μητροπόλει 'Αττικής κλπ. ό 'Αθανάσιος Παπαθανασίου.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

—'Ο Μακαριώτατος 'Αρχιεπίσκοπος έχοροστάτησεν εν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Μητροπόλεως τὴν Παρασκευὴ τῆς Α' 'Εβδομάδος τῶν Νηστειῶν καὶ ἀνέγνωσε τὴν πρώτην στάσιν τῶν χαιρετισμῶν, κηρύξας ἅμα ἐπικαιρῶς.

—Τὴν Κυριακὴν τῆς 'Ορθοδοξίας, έχοροστάτησεν εν τῷ 'Ιερῷ Ναῷ τῆς Μητροπόλεως καὶ ἐκήρυξε καταλλήλως ἐπὶ τοῦ εορταζομένου θερησκευτικοῦ γεγονότος.

—Τὴν Παρασκευὴν τῆς Β' 'Εβδομάδος τῶν Νηστειῶν, κατελθὼν εἰς Πειραιᾶ, έχοροστάτησεν εν τῷ καθεδρικῷ Ναῷ τῆς ἁγίας Τριάδος, κηρύξας ἅμα ἐπικαιρῶς.

—'Η Α. Μ. προήδρευσε τῶν Συμβουλίων τοῦ Ο.Δ.Ε.Π., τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. τῆς 'Αποστολικῆς Διακονίας, Σιβιτανιδίου Σχολῆς, τοῦ Οἴκου Τυφλῶν, ἐπὶ δὲ τῆς 'Εκτελεστικῆς 'Επιτροπῆς καὶ τῆς ὑγειονομικῆς τοιαύτης τοῦ 'Εθνικοῦ 'Οργανισμοῦ Χριστιανικῆς 'Αλληλεγγύης.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΔΙΑΚΟΝΟΥ

'Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. 'Ιεζεκιήλ ἐχειροτόνησεν εἰς διάκονον εν τῷ 'Ιερῷ Ναῷ 'Αγίου Δημητρίου (Ψυρρῆ) τὸν πτυχιούχον τῆς Νομικῆς καὶ φοιτητὴν τῆς Θεολογίας κ. Μάριον Δαπέργιλαν ἐκ Κερκύρας. Οὗτος, χειροθετηθεὶς παιδιόθεν ἀναγνώστης ὑπὸ τοῦ τότε Σεβασμιώτατου Μητροπολίτου Κερκύρας κ. 'Αθηναγόρα, ἐφερὲν ἔκτοτε τὸ ράσον κατὰ τὴν ἐν 'Επιταγήσῳ κρατούσαν συνήθειαν. Τὸν ὑποψήφιον προσεφώνησεν ό Σεβασμιώτατος Θεσσαλιώτιδος καὶ ό ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ αἰδεσιμώτατος Γεράσιμος Ποταμιάνος, Οἰκονόμος.

- Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α -

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

(4)96) **'Αρχιεπισκοπὴ 'Αθηνῶν**

Χηρευσῆς τῆς θέσεως τοῦ ἐν Καματερῷ 'Αττικῆς 'Ι. Ναοῦ τοῦ 'Αγίου Γεωργίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι ταύτην, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν αἰτήσιν μετὰ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν, συνφθὰ ταῖς διατάξεσι τῶν ἄρθρων 46—48 τοῦ ὅπ' ἀριθ. 2200)1910 «Περὶ 'Ι. Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» 'Αν. Νόμου 'Εν 'Αθήναις τῆ 23ῃ Φεβρουαρίου 1912 † 'Ο 'Αθηνῶν Δαμασκηνός

(4)82) **'Ι. Μητρόπολις Κορινθίας**

'Εχοντας ὅπ' ὄφει τό ἄρθρον 46 τοῦ 'Αναγκ. Νόμου 2200) 1940 «περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ 'Αγίας Παρασκευῆς τῆς ἐνορίας Πετρῆ, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, ἵνα ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους πρὸς ἐκλογὴν ἐφημερίου ἐν τῇ ἐν λόγῳ ἐνορίᾳ. 'Εν Κορίνθῳ τῆ 21ῃ 'Ιανουαρίου 1941 † 'Ο Κορινθίας Μιχαήλ

(4)83) **'Ι. Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ 'Αναρνανίας**

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πληρωσιν τῶν κενῶν θέσεων ἐφημερίων τῶν 'Ιερῶν Ναῶν τῶν χωρίων α) Σπολάτας καὶ β) Δρυμῶνος—Τριχωρίας, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ ὅπ' ἀριθ. 2200) 1940 'Α. Ν. «περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ ὅπ' ἀριθ. 586 π.δ. Ν. Διατάγματος «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀνωτέρω Νόμου» ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐν-

τὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά. 'Εν Μεσολογγίῳ τῆ 22 'Ιανουαρίου 1942† 'Ο Αἰτωλίας 'Ιερόθεος.

(4)84) **'Ι. Μητρόπολις Πατρῶν**

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς θέσεις ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν 1) 'Αρπας καὶ 2) Μπούκουρα καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρ. 47 ἐδάφ. δ' τοῦ Α.Ν. 2200)40 ὀριζόμενα προσόντα ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά αὐτῶν διὰ τὰ περαιτέρω. 'Εν Πατραις τῆ 21 'Ιανουαρίου 1942 † 'Ο Πατρῶν 'Αντώνιος

(4)84) **'Ι. Μητρόπολις Δρυϊνουπόλεως Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσης**

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου 2200)1940 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» ἀπαιτούμενα προσόντα ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Καστάνιανης τμήματος Κονίτσης ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακήρυξις ὑποψηφίων πρὸς πληρωσιν τῆς ἀνωτέρω χηρευσῆς θέσεως. 'Εν Δελβινακίῳ τῆ 10 'Ιανουαρίου 1942 † 'Ο Δρυϊνουπόλεως κλπ. Δημήτριος

(4)86) Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου 2200)1940 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» ἀπαιτούμενα προσόντα ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Σιταριάς τμήματος Πωγωνίου ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακήρυξις ὑποψηφίων πρὸς πληρωσιν τῆς ἀνωτέρω χηρευσῆς θέσεως. 'Εν Δελβινακίῳ τῆ 10 'Ιανουαρίου 1942. † 'Ο Δρυϊνουπόλεως κλπ. Δημήτριος

(4)98) Μὴ προσελθόντος πρὸς χειροτονίαν τοῦ ἐκλεγέντος ὑποψηφίου Ἐδαγγέλου Χατζῆ καὶ ἀκυρωθείσης ἐπομένως τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου 2200)1940 «περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ Ν.Δ. 586)1941 ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά ἔγγραφα προκειμένου νὰ γίνῃ ἀνακήρυξις ὑποψηφίων πρὸς πληρωσιν τῆς ἀνωτέρω χηρευσῆς θέσεως. 'Εν Δελβινακίῳ τῆ 15 Φεβρουαρίου 1942 † 'Ο Δρυϊνουπόλεως κλπ. Δημήτριος

(4)87) **'Ι. Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν**

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πληρωσιν τῆς κενῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ 'Αγίας Παρασκευῆς τοῦ χωρίου Κλεινοβοῦ προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ ὅπ' ἀριθ. 2200 τοῦ 1940 'Αναγκ. Νόμου «περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά. 'Εν Τρίκκάλοις τῆ 28 'Ιανουαρίου 1942. † 'Ο Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος

(4)88) **'Ι. Ἐπισκοπὴ 'Ιεράς καὶ Σητείας**

'Εχοντας ὅπ' ὄφει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200 «Περὶ 'Ι. Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» ὡς καὶ τὰς διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 586)1941, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικὰς 'Εφημεριακὰς θέσεις τῶν 'Ενοριῶν Πεύκων, Κανένης, καὶ Κελλαρίου, τῆς 'Ἐπαρχίας Σητείας ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, ὑποβάλωσι τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ Α.Ν. 2200 καὶ 16 τοῦ Ν.Δ. 586)1941 ὀριζόμενα πιστοποιητικά, μετὰ σχετικῆς αἰτήσεως αὐτῶν. 'Εν 'Ιεραπέτρα τῆ 10 'Ιανουαρίου 1942 † 'Ο 'Ιεράς καὶ Σητείας Φιλόθεος

(4)90) **'Ι. Μητρόπολις Μηθύμνης**

Χηρευσῆς μιᾶς ὀργανικῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ Ταξιάρχων τῆς Κοινότητος 'Αγίας Παρασκευῆς καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταβάλωσιν αὐτήν: καὶ κεκτημένους τὰ προσόντα ὅπως ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς

ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας τὰ ὑπὸ τοῦ Α. Νόμου 2200)1940 ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 586)1941 Νομοθετικοῦ Διατάγματος δικαιολογητικά. Ἐν Καλλονῇ τῆ 20 Ἰανουαρίου 1942. † Ὁ Μηθύμνης Διονύσιος

(4)91) **Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος**
Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὸν Ἀναγκ. Νόμον 2200)40 ἀρθ. 47 καὶ 48 «Περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ἐφημεριακὴν θέσιν τοῦ ἐν Βόλῳ ἱ. Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ πιστοποιητικά των προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσιν ὑποψήφιοι. Ἐπίσης συμφώνως τῷ ἴδιῳ Νόμῳ παρατινόμεν τὰς προηγουμένας προκηρῆξεις ἡμῶν διὰ τὴν πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων Ἀγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἀγίου Θεοδώρου Βόλου ἐπὶ ἐξάμηνον. Ἐν Βόλῳ τῆ 13 Φεβρουαρίου 1942.

† Ὁ Δημητριάδος Ἰωακείμ

(4)92) **Ἱ. Μητρόπολις Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας**
Καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσι τῆ καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλει τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)1940 Ἀναγκαστικοῦ Νόμου «περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὀριζόμενα πιστοποιητικά, προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων ἐφημερίων τῆς χηρευούσης ἐνορίας Δειθαδακίων Ναυπακτίας. Ἐν Ναυπάκτῳ τῆ 12 Φεβρουαρίου 1942 † Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας Γερμανός

(4)93) **Ἱ. Μητρόπολις Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας**
Καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα τῶν ἀρθρων 47 καὶ 48 τοῦ «περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» 2200)1940 Ἀναγκαστικοῦ Νόμου ὅπως ὑποβάλλωσιν ἐντὸς μηνὸς τῆ καθ' ἡμᾶς Ἱερά Μητρόπολις τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά καθὼς καὶ πιστοποιητικὸν τοῦ Ἰπουργείου Δημοσίας Ἀσφαλείας περὶ τῶν κοινωνικῶν φρονιμάτων αὐτῶν, προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων ἱερῶν τῶν χηρευούσων ἐνοριῶν τῶν ἱερῶν ἐνοριακῶν Ναῶν Ἀγίου Παντελεήμονος Βάλτας, Ἀγίου Γεωργίου Σκλήδα καὶ Ἀγίου Γεωργίου Τρυπῶν.

† Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Ἀνθίμος

(4)94) **Ἱ. Μητρόπολις Χίου**
Κενωθείσης τῆς ὀργανικῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου Σεικάρη Κάμπου, καλοῦμεν τοὺς κεντημένους τὰ νόμιμα προσόντα καὶ βουλευμένους νὰ καταλάβωσι τὴν ἐφημεριακὴν ταύτην θέσιν ὅπως δι' αἰτήσεως των ὑποβάλλωσιν ὑποψηφιότητα μεθ' ὧν τῶν ἀπαιτούμενων δικαιολογητικῶν ἐγγράφων ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας. Ἐν Χίῳ τῆ 5ῃ Φεβρουαρίου 1942.

† Ὁ Χίου Ἰωακείμ

(4)95) Χηρευούσων τῶν ὀργανικῶν θέσεων ἐφημερίων τῶν ἱερῶν ἐνοριακῶν Ναῶν Ἀγίου Νικολάου τῆς Κοινότητος Βαθύλων καὶ Σωτήρος Χριστοῦ τῆς Κοινότητος Ἐρριγγόρου, καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους νὰ θέσωσιν ὑποψηφιότητα διὰ τὴν κατάληψιν μιᾶς ἐκ τῶν θέσεων τούτων ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἅπαντα τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπόμενα δικαιολογητικά ἐγγράφα. Ἐν Χίῳ τῆ 27ῃ Ἰανουαρίου 1942

† Ὁ Χίου Ἰωακείμ

(4)97) **Ἱερά Μητρόπολις Ἠλείας**
Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἀρθρα 46, 47, 48 καὶ 63 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)49 Ἀναγκαστικοῦ Νόμου «Περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἱερατεύσωσιν, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς σήμερον, ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48, τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά προσόντων αὐτῶν, ὡς καὶ πιστοποιητικὸν κοινωνικῶν φρονιμάτων, ἵνα προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων ἐφημερίων τῆς χηρευούσης θέσεως τῆς Ἐνορίας Πόθου-Δασοδικα, ὡς καὶ ὑποψηφίου Διακόνου ἐν τῷ ἱ. Ναφ Ἀγίας Τριάδος Καλολετσῆς. Ἐν Πύργῳ τῆ 25ῃ Φεβρουαρίου 1942

† Ὁ Ἠλείας Ἀντώνιος

(4)99) **Ἱ. Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρναντίας**

Προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς ὀργανικῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ

ἐν Λιθοβουνίῳ ἱεροῦ Ναοῦ ἅγιος Δημήτριος προσκαλοῦμεν τοὺς βουλευμένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 47 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)40 Α. Ν. «Περὶ ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 16 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 586 π. ἑ. Διατάγματος «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως» τοῦ ἀνωτέρου Νόμου ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικά. Ἐν Μεσολογγίῳ τῆ 23 Φεβρουαρίου 1942. † Ὁ Αἰτωλίας Ἱερόθεος

(5)00) **Ἱ. Μητρόπολις Σάμου καὶ Ἱακαρίας**

Κενωθείσης τῆς θέσεως τοῦ τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Ματρώνης τῆς Κοινότητος Μυτιληνῶν Σάμου, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλευμένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην ἵνα ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεράς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 47 παράγρ. 6 τοῦ Α. Ν. 2200)1940 «περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὀριζόμενα πιστοποιητικά, μεθ' ὃ θὰ ἀκολουθήσῃ ἡ ἀνακήρυξις τῶν ὑποψηφίων. Ἐν Λιμένι Βαθέος Σάμου τῆ 19ῃ Φεβρουαρίου 1942 † Ὁ Σάμου καὶ Ἱακαρίας Βιργιλιός

(5)101) **Ἱ. Μητρόπολις Ἐλασσώνας**

Χηρευούσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Κεφαλοδρόσου προσκαλοῦμεν τοὺς βουλευμένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ Ἀν. Νόμου 2200 «περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων» ὀριζόμενα πιστοποιητικά. Ἐν Ἐλασσῶνι τῆ 27 Φεβρουαρίου 1942 † Ὁ Ἐλασσῶνας Καλλίνικος

(5)102) **Ἱ. Μητρόπολις Ἰθάκης, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης**

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὰς κειμένας διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος «περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» Νόμου προσκαλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ κατὰ τὸν ἀνωτέρω Νόμον προσόντα, ἵνα καταλάβωσι θέσιν ἐφημερίου 1) τοῦ ἐν Θερμησίῳ Ἐρμιονίδος ἱ. ναοῦ τοῦ Ἐθαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, 2) τοῦ ἐν Βαλαρίῳ Τροϊζηνίας ἱ. ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος, 3) τοῦ ἐν Λιμενάρια Ἀγκιστρίου Αἰγίνης ἱ. ναοῦ Ἀγίας Κυριακῆς καὶ 4) τοῦ ἐν Τροϊζηνίῳ ἱ. ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν αἰτήσεις μετὰ τῶν σχετικῶν πιστοποιητικῶν, ἵνα ἀνακηρυξῶμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους. Ἐν Ἰθάκῃ τῆ 25ῃ Φεβρουαρίου 1942.

† Ὁ Ἰθάκης, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης Προκόπιος

(5)103) **Ἱ. Μητρόπολις Ἰωαννίνων**

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἀρθρ. 46 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2200)1940 Ἀναγκ. Νόμου «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλευμένους νὰ καταλάβωσι τὰς χηρευούσας θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν 1) Δεμητίου, 2) Λιγκιδῶν καὶ 3) Ἀρφυοῦ, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας, ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω Νόμου δικαιολογητικά, προκειμένου νὰ προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν αὐτῶν ὡς ὑποψηφίων ἐφημερίων δια τὰς ὡς ἄνω ἐνορίας. Ἐν Ἰωαννίνοις τῆ 21ῃ Φεβρουαρίου 1942. Ὁ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. α. α. Ὁ Πρωτοσυγκελεύων Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθανάσιος.

(5)105) **Ἱ. Μητρόπολις Μεσσηνίας**

Ἐχόντες ὑπ' ὄψιν τὰς διατάξεις τοῦ περὶ ἱερῶν Ναῶν καὶ ἐφημερίων Νόμου» καλοῦμεν τοὺς βουλευμένους νὰ ἱερατεύσωσι καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν διὰ αἰτήσεως των τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπόμενα προσόντα τῶν ἐνοριῶν α') Ἀγίου Ἰωάννου, Βριστομένου, β') Γενηθίου τῆς Θεοτόκου, Νεᾶς Κορυνθῆς, γ') Ἀγίου Δημητρίου, Μαγκανακίου, δ') Ἀγίου Νικολάου, ἄνω Μελλοπέρας, ε') Ἀγίου Δημητρίου, Γκρούστεσι, στ') Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, Ρεματίας, ζ') Ἐθαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, Ἀντικαλάμου, η') Ἀγίου Κωνσταντίνου, Ἀνδρούσης, θ') καὶ διακόνου τῆς ἐνορίας βασιλισίου. Ἐν Καλάμας τῆ 27 Φεβρουαρίου 1942 † Ὁ Μεσσηνίας Πολύκαρπος

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ : Γ. Γ. ΛΟΥΚΙΔΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῆς 25ης Ἰουλίου 1942